

1. Balsalens Drottning

- 1. -

Med glödande kinder hon hästar
från velsen som nyss tagit slut.
Hon kappas över aelarna kastet
och skryndas i parken ut.
Bakom henne tonerna ljuda
bärt skiner salongen av ljus.
Framför henne trädflingar falla
så doft, hörs stormarnas brus.

- 2. -

Vi flydde hon bort från de andra
när valsemars drottning hon var.
Vart ännar så ensam hon vandrade
förgäves hon lämnas ifrån.
Bland hopade drivor hon finner
sin väg genom dunklet ändå.
Tills midt uti parken hon finner
en undagömd enskild berra.

- 3. -

Där står ju än björk som hon känner
till trädet hon letas sig fram

Och gannan så feberket bränner
hon lutar mot trädets stam
Tre glödande ljus hon trycker
mot isiga barken och ar.
Att namn hon sig sjönge trycker
i krullslens snatta sken.
- 4. -

Hur givligt hon drar sig till minnes
den hand som det skurit har.
Hur tryklig hon då var till sinnes
en ~~hög~~dag så strålade klar
Hon minnes så väl bräde skära
hans kniv hade nättat då
hikrom för att trädets ej vara
hon prytt det med: "Förgät mig ej små".
- 5. -

Sen dess har hon alldrig fått skada
den plats som de mötte kvarann.
Ty ödet det skilde dem båda
och är efter är förvann
Nu tillhör hon sedan en annan
och all hennes lycka har flytt

Hon lutar den bränketa gannan
mot isiga stammen på nytt.
- 6. -

Ännu hör tonerna ljuda
och velsen vill alldrig ta slut.
Hon äter i velsen sig vingar
så strålade liksom förut.
Men trädets där nere i parken
står isholjt på grenar och stam
Och stormen bortropas på marken
vart spår hon på vägen gått fram.
Kasamvakt den 30 april 1912
O. Österberg

N: 2

Umeå dramat.

Långt upp i Västerbotten det sköna Umeå
en händelse har timat jag här omtala må.
Tre älskade har funnit sin grav i unga år
likt blomman som förvismar när hon i
figring står.

-9.-
I skolan höra mannen som ni nog känner till
och som för allmänheten jag här omtala vill.
Den sköna hette Tor och ifrån Sundsvall var
och han han Kari Larsson var ifrån Gäddede stad.

-3.-
Hon var så vill så lyhlig och som en fågel glad
när hon drog upp till Norden till Umeå vackra stad
Och där i en skjutbana hon stred anställning fick
där fick hon många friare, och Lars bedragen gick

-4.-
Han kan dock inte glömma den som han älskat om
i djupet av sitt hjärta han hennes bild har gömt.
Men liksom tist värmar omkring en fager ro
så väfvar många ungdom och Lars fick gå sin ros.

-5.-
Då satte han sig ned och skrev till far och mor
och och sände sedan brevet till Gafle där de bor
Han sade kulla fader för mig finns ingen or
jag hoppas snart få vila i gravens trygga br.

-6.-
På dessa enkla rader ej var ni skiva bör
jag ber dig kulla fader för mig vad jag gör.

Jag hoppas om förlåtelse av Gud i himmelen
jag snart i graven vila vid sidan av min vän.

-7.-
Med sorg uti sitt hjärta han till skjutbanan gick
och då han där uppträdde den syn han skåde för
Den flicka som han älskat står i en annans famn
han rusar upp av smärta och ropar hennes namn.

-8.-
Han kan ej längre dröja det finnes ingen frist
sin kniv han hastigt stöter uti rivelens frist.
Nu denne ut jag skryddar och ropar folket an
men Larsson kniven stöter i älskarens barm.

-9.-
Hon dignar ner till jorden och ger upp ett rop
och snart har sig församlat en helk mansköt
Nu Larsson ut sig kastar uti en driva snö
sitt eget bröst han rivat och driv an finger vid.

-10.-
En ambulans anskaffas åt staden man hastigt kör
på väg till lasarettet de båda unga dö.
Han fick i graven äga den som han älskat har
Gud sig att ingen skulle med sorgen stanna kvar.

- 11 -
Den tredje han dock bröte till bårasthet fram
en tid man honom vördar men snart dör även han.
Nu uti gravens sköte de vila alla tre
och vilens milda strålar vips över gravens le.

- 12 -

Ah ungdom som här hostar, och se'n eder mög för
var trogen mot hvarandra och handla som nu är
Lä mängen som av kärlek här lida för stor nöd
och mängen viskar ungdom där jurnit har vint.

Marinnvaktens den 1 maj 1912

O. E. Borberg

N° 3. Graven på stranden.

- 1 -
På Bohusläns kust ibland klippor så grä
där ser man en grav med ett ankare på.
Den saknar all kläddel av kransar och band
dens prydnad består utav havskum och sand.

- 2 -

Men sagan om den som i gravens är gömd
av fiskarbefolkningen ike är glömd.
Om tiden den ej ur mitt minne förstört
vill jag den berätta som jag den har hört.

6.

- 3 -

Bland äldriga gravar som väte på strand
där ser man en fiskareflika ibland.

Hon satt där så ensam med hand under kind
och lyssnar så tankfull till susande vind.

- 4 -

Hon suckad djupt och hur smärtsamt det är
att så vara skild från den vän man har här
O var mig till hjälp på brisande hav
hvar finner min älskling såg är han i grav.

- 5 -

Eller har han mig vikit och tagit en ann
O Gud, denna smärta kan ej vara sann
Han svarar ju mig tröstit förren han för bort
och loade komma tillbaka inom kort

- 6 -

Han sade ju och när han slöt mig i famn
jag skriver så fort som jag kommer i land.
Men ike en rad ifrån honom jag fått
fast sedan två år se'n den sagan förgått

- 7 -

Med sorg i mitt hjärta här ensam jag går

7.

mitt sällskap är vigen som skummande slår.
I susande granar och mörkblåa skär
i ären de enda som mig håller här.

- 8. -

Haf tack för all vänskap i visat mig här
mitt afsked av världen för evigt jag har
sin grav skall jag bädda bland vågornas oval
bland sjötång och näckor där vila jag skall.

- 9. -

Men djupt ner i havet där fängslad jag är
där seglarens köl utan skonamhet skäl.
Det ej marroigor skall föra i land
det hjärta som brustit ej långt ifrån land

- 10. -

Sen löser hon sakta sitt svallande hår
och sedan hon neder till havstranden går
Där viskar hon åter sin älskades namn
och sjunker så sakta i vågornas fann.

- 11. -

En kort tid därefter så'n flickan förvunn
man liket av henne i vågorna fann.
Sin flick hon sin grav invid stormarnas fot

8.

där vilas hon trygg ifrån stormarnas hot.
H/9-

Men en sjöman som kom ifrån brusande hav
lät resa ett ankare på hennes grav.
På det han lät gravera med gullande ord:
"Här vilas den flick jag älskat på jord."

- 13. -

Men Flattigats böljor de skummande slå
mot foten av graven från år och till år.
Och sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen icke är glömd.

Slut.

N: 4 Benrangel's riddaren.

- 1. -

En kungsman så bald och en flicka så gram
de sutto tillramman i det gröna.
De sago med omma begär på hvarann
"Sjå den tappri; så kallades han
och hon, "Emogenia den sköna."

- 2. -

Så, suckade han i morgon jag går
till främmande länder för att strida.

9.

Snart minner för mig ej mera saknadens tår
en rikare friares hälsning du får.

- 3. -

Tygt grymme! Tygt grymme! var Emogenias svar
och upphör att orätta mig göra
Den eviga Guden till vittne jag tar
att lever du, dö du, min hand minna där
blott dig eller ingen tillhöra.

- 4. -

Om magnusin bäger eller fäfångans bud
mig från min Alfonso vill föra.
Klät högmot min falskhet den straffe då Gud
Din välsnad hos mig i min bruderliga skrud
då sätter sig neder och fodrar en brud.
Och ryker i graven mig neder.

- 5. -

Den tappare sig slöt från den sköna i gråt
och fös till det heliga landet.
Men knapt ärets tider följt solbrudet åt
så kom en baron i sin lysande ståt
Och tillbjöd Emogenia handen.

- 6. -

Hans skänker var guld hans förledande tal
snart kommer dess eder att vackla.
Han störde dess hjärta han störde dess blick
det lyckliga hjärtat i snaran han fick
och snart föndes brudfackla.

- 7. -

Och nu hade prästen välsignat vårt par
sen dracks ur det guldsmyddas hornet
Och bordet utt överflöd sviktande bar
och lojt och skämtet gar liv åt en var
När helvölaget dånar i tornet.

- 8. -

Då hos Emogenie en häpnad blev spord
en frammande ritte objuden.
Ovrigt han satt utan lo utan ord
hans ögon ej vändes bland gästernas bort
Han hade dem sprända på bruden.

- 9. -

Hans hjälmhatt var sliten ziganisk hans gång
hans rustning var askgrå som jorden
All fröjd vid hans åsyn ur högtiden frängde
och snatt brinna lamporna i lagomas krets

och hundarna fly under borden.
-10.-

Med ryrning och bårar en var honom ser
av skräck sitta gästerna stilla

Till slut sade bruden med bårar:

"Jag ber fäll tappre herr niddare hjälmhatten
om och värdes välsignaden smaka".
-11.-

Han lyssnar och niddaren som bruden befallt
lät hjälmhatten från huvudet falla
men ack hvilken syn hvad förfärlig gestalt
vad ord målar häpnad som var för en var
hon dödsballe visar för alla.
-12.-

Och upp springa alla med skräckfulla rop
och fara och vämjelse hände.

Av rystiga maskar en slingrande hop
kryp in och kryp ut genom dörringens gap
Här spöket till bruden sig vände.
-13.-

Se upp se Alfons och välnadens ljud
firadiska minns du dina eder

Ditt högmot din falskhets den straffe nu
Gud, min välnad hos dig i sin blodiga skrud
nu sätt er sig neder och fodrar sin brud
Och ryker i graven dig neder.
-14.-

Sin arm om den sköna se in lindade han
förgäves dess gämmer man hörde
Han nu med sitt rop genom luften förvar
i någonsin mera Comogenia man fann
teller spöket som henne bortförde.
-15.-

Snart dog baronen och allt sin kanslott
stätt öde i långliga tider
Ty sagorna att Comogenias lott
är där till evinnerligt stäff för sitt brott
Begräta det öde hon lider.
-16.-

Snart är fyra gånger hon visar sig än
när midnatten bändt sina vingar
I vit bruderlig dräkt hon synes igen
Och skriker att benangelniddaren är den
som kring dånande golv henne vingar.

King dem dansar spöken med gråsliga skräk
som blod uti dödsbollar dricka

Och stöte ihop sina märknade bäl
och skriar Alfons den taggariden skäl
Och skäl för din trölosa flicka.

Slut.

N° 5. Torgen intill döden

-1.-

Det doftar av blommor i rommarklädd skog
och fåglarna såva på lunt uti sitt bo.
Och månen kan blänker så varker och rund
och stjärnorna tändas i skymningens stund.

-2.-

Imunder den lummiga skogen på strand
där sutto två vänner med hand uti hand.
Hon smekte så ömt hennes mörkbruna hår
och viskar så, min vin snart får jag härifrån.

-3.-

Till Australiens nejder se det står min häg
att finna min utkomst där kanske jag får.
Sen reser jag hemåt, till Sverige igen
och firas vårt bröllopp och sätter vi oss hem.

N° 7.

Marinvisa

-1.-

Jag var en livad yngling knapp fyllda sjutton år
På lätt och glatt slog hjärtat uti min ungdoms vär
På lätt och glatt slog hjärtat, ty jag var nöjd och glad.
Tills jag fick se en sjöman vid marinen.

-2.-

Med militärisk hållning han gick på gatan fram
Och vände sig och kikade det gjorde var madam.
Ja, flickorna de kikade och ligapojar skrek
Se där går ju en sjöman från marinen.

-3.-

Men herre Gud i himmelen, så städlig han såg ut
Den gamla goda friden jag hade den tog slut
Hjälpte nu förmåningar ej hjälpte gråt och bö
Jag måste bli sjöman vid marinen.

-4.-

Beslut på handling följde jag gick till lotskapten
Bland andra som sig värvade så var jag en bland
Kontrakten skrev vi under, och storkoran vi fick
Och kropp och själ vi sålde till marinen.

En resa till Karlskrona vi uniformen fick
 Men, herre, aldrig glömmas detta ögonblick
 Vi kallades matrosar, men darat fick vi bli.
 Ty darat äro de som tjäna vid marinen.

En mycket får man lära, som till sjömanskapet hör
 x. Samt hugga ved och koka och på varvet knäcka vör
 x. Men när kanoner laddas och man skarpindergår
 På sidant får man lära vid marinen.

Den glada uniformen och så Karlskrona så
 Har närat många en yngling att bli en värd
 knöl. För visst är ryggen stötlig men magen den
 är tom, och själen är förkrympt av disciplinen.

Obs. De två mellersta raderna på sjätte versen
 äro skrivna i omvänd ordning.

Umeå den 11 maj 1912

N: 8. Lovningsflickan

I ett uselt näste invid staden, satt en
 ung och tjusande blondin. Hennes kinder
 voro såsom roror, hennes ögon voro himmelsblå.

Varken var hon av naturen danad, hon
 fick uppi ett "weiseri". Mången blev i flickan
 djupt betagen hon lät sig tjusas, men gick ändå för.

Men så kom där en utav dem alla, han som vort
 flickans heder bort. Först med guld och sen med
 fagra löften, stal han hennes heder inom kort.

Flickans fader har för länge sedan, seglat bort på
 böljorna de blå. Hennes moder var en fallen kvinna
 som gick på gatan för att brödet få.

Ofta såg man henne sent om kvällen, smuggla
 fram vid lyktens matta sken. För att av de
 djurska begären, skaffe sig än hare och
 ett mus.

Flickans liv blev kort men inom omkras, hon
fick där en allt för tidig grav. För att hon här
lät sig sig i narra. O, ve o, ve den flickan hederstal.

Örnsberg

Nr 9 Skuldars undergång

Vartan du stolta sjöman, vartan står nu din käng,
långt bortifrån din hemort på havets kalla våg.
Men vänd då snart tillbaka du stolta sjöman,
du lämna skall med smärta din vana kärlekens.

Och mer till skeppet Shulda, ja så var skutan namn
en varken sjöman ilär ifrån sin flickas famn
Med tårar uppå kinden han gav sitt anbudord
att ifrån henne skiljas, sin enda vän på jord.

På skutan lyftes ankar och segel sattes till
nu gäller det i hamnen ej längre ligg still
De gode segeldukar av vinden fyller snart
och Shulda plöjer vågen allt med en dristig fart.

Och resan den gick lyhligt fram till Östindien
bland alla sjöman var det blott glädje, lev och lust.
Men vänder de tillbaka och styr mot säker hamn
blott en utav dem alla fick se sitt fosterland.

För nu har himlen omulnat och rigor bögar sig,
och sjöman i sin ordning vid och brakar stå
Då lyft kaptenen stämman fort bärja seglen bort
de lydde hans befallning och det var inom kort.

Ja snart var innebärgad varendas segelduk,
och uti tomma ryggen hörs stormens vilda ljud
En våg som höjde skeppet till en förfärlig höjd
förvunnen var för alltid de glada sjöman.

En våg gick över skeppet och alla ropar nu
att uti vågen kämpar kaptens unga fru
kapten såg sin maka då hon gick över bord
han bittra tårar fälldes ty sorgen den var stor.

Men Shulda länkar undan för vind och vågsmull
till dess hon hastigt stöter allt uppå doggen baki.

Vad skall de sjömän tänka när natten faller på
och ingen ^{räddning} synes vart ögat än kan nå.

- 9. -

Kaptenen sade gunga blott byd mig än en gång
nu se vi slutet malhas vår tid bli så lång.
Gå nu och kapa riggen vi sälla gamla häst
går vaket ut av grundet då bli vänt öde vänt.

- 10. -

Och skuldas mästare falla med ett förfärligt
bråk och vågor skyhögt walla utöver sedlöst vrak.
Snart allting var förvunnet ute den kalla graven
de slöts sina ögon i Nordijns kalla grav.

- 11. -

Men styman på en plankan han uti havet drev
den ende av dem alla som ända räddad blev.
Han blev dock snart upptagen utav en engelsk bugg
som uti rommen mistat en del utav sin rigg.

- 12. -

Men uti Sverige säger den flikan är sin rin
den havet har bitrövat han kommer ej igen
Ty hon skall minnas ödet allt uppå Doggers bank
där danska skeppet Skulda hand vågor gick i sank.

84.

N: 10. Björkens visa.

- 1. -

Vid den klara strand, på en lummig sand
söng en björk ibland sina gröna visor
Och jag hörde då i hans gren där på
och så söng han en gång så.

- 2. -

Klara månen shen på min gröna gren
och så kom där en, som skar mamn i barken
Och han skar blott ett och han kyste det
det har ingen, ingen sett.

- 3. -

Nästa kväll så kom där en flika som,
Sag sig ofta om och skar mamn i barken
Och hon skar blott ett och hon kyste det
Det har ingen, ingen sett.

- 4. -

Klara månen shen åter på min gren
Och så kom där en och så kom den andra
Kyste likom en hamn sökte rännens mamn
I min froga vita famn.

85.

Och min vita stam stod helt alvarellsam
 och så smög det fram vad de båda skruv
 Och jag märkte nog hur det stod i skog
 och jag såg därpå och log.

- 6. -

Men så hände det att de båda två
 togo miste då och ej hynte träd
 Lilla vän hur lätt händes i det
 det har ingen, ingen sett.

- 7. -

Men så för ett sken över löv och gräs
 och ett rus där var över blad och knoppar
 Och en stjärnans tår föll i vindens spår
 ned på jordens hotta vär.

N. 8. sjukhus den 30. maj 1912
 J. Proberg

N° 11 Alpens ros.

- 1. -

Uppå alpens isbelagda spira
 Ett ej någon mänsklig fot kan nå.
 Där syns alpsen sina stänglar visa
 uti berget högst belägna vä.

- 2. -

Uti dalen växte upp en blomma
 ja lika skön som alpens fagra ros.
 På många friare till henne kommo
 ty alla ville äga alpins ros.

- 3. -

Den blomman var en ung behaglig tärna
 en dotter till den rike Kommod Ma
 Men henne följde ingen lycklig stjärna
 för högmåd uti hennes hjärta bo.

- 4. -

Ja och i blommor suckade hon ofta
 den som finge äga en stynd
 Och få känna huru skönt i dofta
 och kyssa blott en kys på der mun.

Så hon tänkte då en yngling sade
 här du Elin vill du bli min brud.
 Allt mitt guld jag för dig meddelade
 och klädde dig i alpens blomsterkrud.
 - 6. -

När hon sade ingens brud jag bliver
 för än han som mig ett lifte ger
 Och det är att han mig en alpnas giver
 en enda blott jag fodrar ike mer.
 - 7. -

Sag Kuno har du mod att detta göra
 vill jag för evigt bli din brud.
 När herrns hand dig uppå berget för
 farväl, o, Kuno om du lyckas nu.
 - 8. -

Och Kuno klättrar upp för bergets klippa
 till dess han kommit dit blomman slagit rot.
 Hans ena handtag var en blomsterknippa
 och mot en tuva stödde han sin fot.
 - 9. -

Elin se här har du dina blommor
 men vad är detta alpnas rit som om
 28.

Elin vinta se nu snart jag kommer
 min Gud jag fäller lat mig ike dö.
 - 10. -

Så hon ropte då han störtar neder
 ifrån bergets högst belägna topp.
 Uti dalens ligga blott hans kläder
 och hans ryktigt sönderslagna kropp.
 - 11. -

Elin ville skynda hän från gillet
 när hon fick se den döde då hon strek.
 O store Gud nu har jag själv förspilt
 livet för den jag älskade
 - 12. -

Nu Elinns fader även kom till stället
 då döden allt förenat båda två
 Och hela byn med honom kände
 ett brudpar döden gjort dem till ändå
 - 13. -

Nu i pennan här må längre vite
 uppå kvinnors trots och övermod.
 Alpens roor är mer i vite
 de är färgade av Kunos blod.
 29.

Nr 2.

Boning.

- 1. -

Ja skall jag mig en flicka finna
så tärk så schön som Alvens var

Ja vi bygga oss en liten boning, men var?

Ja där näktergalen sina dular slår, dular slår
och där månen lyser så färdigt
där löven prasslar trästen slår.

- 2. -

Och den vin jag ständigt har i tankarna
för den jag leva vill och dö.

Ja vi bygga oss - - - -

- 3. -

Vi måste allesamman vandra
på denna världens tönbesträdda stig

Ja vi bygga oss - - - -

- 4. -

Vi måste allesammans skiljas
ty här är möda sorg och stid.

Ja vi bygga oss - - - -

- 5. -

Men vi skall ej skiljas från varandra

30.

från döden skiljer dig från mig.

Ja vi bygga oss en liten boning, men var?

Ja där näktergalen sina dular slår, dular slår
och där månen lyser så färdigt
där löven prasslar trästen slår.

Umeå den 30 maj 1912

Vol. 5/4 Broberg

Nr 3. Kavsjungfren.

- 1. -

Hon satt på klippan av den öde stranden
och framför henne ödsligt Oceanen låg.
Den bleka kinden stödde hon mot handen
och varbutet imot västern såg.

- 2. -

När morgondagens första strålar blänkte
vid östen byar hon - än på klippan satt.
Hon så många gånger så söt och sänkte
som ljuslig barm uti minnarnatt.

- 3. -

Hon var så ung så schön jäm väl i tårar
med ljusblå ögon och ett hår som gull.

31.

Linan lukt i Nordens fura väder
hon var så ung så mild så orkfull.
- 4 -

Här dotter min det tyckes mig som det sutte
en ensam fågel invid böljan blå.
Din hund är vit, det stormar häst därute
kom in, han kommer ju ej för ändå.
- 5 -

Din harpa hänger stum med tystna strängar
lin myrten visnar och din fågel dör.
För Gud din räng så glädt kung berg och ängar
sjung, sjung, du har ju mig att sjunga för.
- 6 -

När dottern log och viftade med handen
förlät, jag kan ej komma modet här.
På fjärren böljan frust fast vid stranden
så finner ni mig icke mera här.
- 7 -

Se jag drömde samma natt han sa
att jag med honom på hans stute stod.
Stäm från Norden dagen lång her vänt
bakom en molnrigg solen sjönk i blod.
38.

Han stöt mig i sin famn och sälar runno,
på mina kinder fastän munnen log.
Då såg jag hur vita fåglar flögo
likt andeväsen rända utav Gud.
- 9 -

På lätta ringar över oss de flöggo
i vida ringar kretsande hvarann.
Jag pratte vilka dessa fåglar voro,
de äro mina änglar, vänta han.
- 10 -

De följa oss utöver vida havet
lik goda änglar rända utav Gud.
Och när jag där säks ner i djupa gravar
jag sänder en dem till dig med bud.
- 11 -

Att du må veta när min tid är ute
farväl min älskling och grät ej mer
Hur våra öden vrella här i världen
vi mötas ju hos Gud i himmelen.
- 12 -

Han kyssade mig, men knappt var kysset brunnit
på mina läppar för en min dröm var stekt.
39.

Och drömmen liksom drömmar var fästrunnen
satt jag i stugan ensam som frunt.

- 13. -

Se därför sitter jag nu vid stranden
och ser åt öster där hans skepp fästrunnen
Ty frien bøljan fuset har vid stranden
hans bud har kommit eller ohälsu har.

- 14. -

Och vintern är och sommarn är fästrunnen
och det blev höst igen i Nordens fjäll.
Blodröda skogar uti östern brunnit
och trasan sprakar uppå spiselns håll.

- 15. -

Hur skönlad var ej all fågling varden
var blomma ryker bort av västrens vind.

I vita flockar mön flög över jorden
men ännu blekare var jungfruens kind

- 16. -

Hon grät ej mer hon satt med tårslut öga,
lik marmorstoden på en ödslig grav.
den uttre världen buddes henne föga,
vad visste hon utav gädje ar.

34.

- 17. -

Det blev så tungt så mörkt i hennes hjärta
och drömande hon invid stranden satt.
Och låg var stugan och det kvast därinne
och hon gick ut en mörk Novembernatt.

- 18. -

Hon satt på klippa av de öde stranden
där för hon suttit har så många gång.
Den trötta pannan stödde hon mot handen
och lymade till Novembervindens sång.

- 19. -

En ensam stjärna ibland molnen lyfte
en fågel kom i mörkt blomsterstrud.
Sitt huryd tätt till hennes öra tryckte
och viskade: "Din älskling är hos Gud."

- 20. -

Han bidar dig se här det jag bringar
med dödlig fasa kom ur dvalan spratt.
En fiskmäls flög förbi på lätta vingar
en vålnad lik uti den mörka natt.

- 21. -

Men bakom brustna moln vid himlasanden
lät månen lymnande till stormens hot.

35.

Och av en wallväg föides upp till stranden
ett bleknat lik tätt invid hennes fot.

- 22. -

Och månen sken upp på dess bleka panna
och på dess evigt bustrna ögonpar.
Hon blekare blev ändå lilla Anna
hon visste nog vem som den döde var.

- 23. -

Hon sönk intill hans bröst och tälar sunna,
ett Skjarsn nu lik mån på varens dag.
Och hennes läppar emot hans budda,
förges döden gav ej åter var.

- 24. -

Är bröt från hennes mun en blodström ned,
nft vita purpur över mån det löt.
På bädd av rosor lade hon sig ned
med pannan stödd emot sin älskings bröst.

- 25. -

Hon bad och kanske hennes böner höides,
ty mästarn på bönhöjden är rik.
Och hennes själ av han till himlen föides,
och morgensolen sken på tvänne lik.

36.

- 26. -

Han gömde dem i samma grav vid stranden
av deras himbyggd välbekanta grav.
Och vem som vill kan ännu se vid stranden
de bådas unga mar förgätna grav.
N. 8. sjukhus den 31. maj 1912

Broberg

N. 14.

En Hårleksvisa

1 vers

I ungdomens ensliga stunder
jag drömt många en tjusande dröm
Och här i de ensliga lundar
jag vandrat med vänner så ömt
Den vän som i tysthet jag vågar att älska
och kalla för min, den vän som blott
minnet mig plågar som ändå tjusar
mitt sinne.

2 vers

O, varför skall jag väl drömma
jag drömmar en evighets dröm
Och varför skall jag jag väl älska
den vän som jag aldrig kan få

37.

Den vän som i tydlighet jag vågar att älska och kalla
för min Den ^{vän} som blott minnet mig plägar men ändå
så fuser mitt sinn.

3 vers.

O, älskade lät mig få trycka din hand till mitt sista
farväl. När sorgar ej grömla din lycka
jag älskar av hela min själ. När den som du följer
till onaka dig älskar som jag våra män
O vill jag min glädje försaka farväl vi ej hjälps igen.

Slut. Dragonkasern den 9 juni
P. O. Ojalund

Nr 15.

Husaren

Husaren han kommer ifrån främmande land
han skulle från huset bli fri.

Det första som han gjorde vi frågade han
om hans älskarinna levde ännu.

38.

- 2. -

Vist lever din älskarinna hon mår mycket bra.
men hon firar sitt bröllop i dag.
Då red han något fortare än måfågla
ty han ville se Elin återse.

- 3. -

När tank mina vänner när husaren kommer fram
till sin älskarinnas ståtliga hem.
Där hundratals personer uti bröllopskläder går
och bland dem han sin Elin åter såg.

- 4. -

Och invid Elin sida där står en ståtlig man
och i handen han bar en blomsterkrans.
När då husarens hjärta av häpnad brista må
ty han kände igen sin broder Ranz.

- 5. -

Husaren han ropade buden vid namn,
och Elin hon hastigt skyndar fram.
Den starka Elin glömde att i baddräkt hon stod
när hon skada fick sin fjäre fästeman.

- 6. -

Och Elin hon ropade med darrande röst.
O, min Albert var välkommen igen!

39.

Hon tyckte då Albert intill sitt unga bröst
och hon kysste sin lilla sorgna vän.

- 7. -

O, min Albert jag trodde att döden kallat
dig och det sade också din bröder Rang.
Nu ser jag att du lever och är dig ganska
lik, men mig har du ej mera att få.

- 8. -

På i dag skall jag fira mitt bröllop som du ser
och den saken jag icke ändra kan.

Och brudgummen tänker jag du känner ganska
väl, ty det är ju din yngsta bröder Rang.

- 9. -

Du kan ju icke ändra ditt bröllop som nu står
och din make det blir din bröder Rang.

Nu jag får gå förskuten i mina unga år
och en fliska alltså mer mitt hjärta får.

- 10. -

Nu ha vi unga fliska som i en blomstung står,
och som ofta i en gosse är här.

Så alltså den som i dina tankar går
och som fått din första kärlek så varm.

40.

- 11. -

Han lyfte då blin på ryggen av sin häst,
och de reddo öfver grönshande ång.
Så små fåglarna de kvittrade så glada på sin
kvist, för att fröjda dem som lyfkan hade mist.

- 12. -

Vid stranden av källan där vannade han sin
häst, och de älskande satte sig ned.
De språkade om kärlek om forna dagars fröjd,
med sin Albert han hände sig så nöjd.

- 13. -

O, min Albert jag tror det bäst är för oss,
att tillsammans i graven vila oss.
Där inga falska människor bedraga oss må,
och vårt bröllop i himmelen må stå.

- 14. -

Ti måste nu skiljas min Albert så god,
men i döden så vill jag följa dig.
Ty än så finnes kärlek ute mitt unga bröst.
och mitt hjärta det klappas blott för dig.

- 15. -

Hon sammanknäpper sina händer och tytt hon
ber en bön, och sin älsklings hon sista kysen ger.

41.

Nu vill jag att doden skall bli vår vän
och vi följas i en förtidig grav.

-16.-

Hon slutar då sina ögon och fattar Alberts hand
och till hjärtat han för sin pistol.

Och inom några ögonblick de skarpa skotten brann
och de älskande båda i rött blod.

-17.-

Stor förvirring råder i bröllopsvagnen nu
när det hända har blivit dem kungjort
att brudgummen mistat sin älskade brud
och sin bruder som han älskat alltjämt.

-18.-

De vila nu båda på Rambo kyrkogård
i en kista som är inrädd för två.

Där vila de båda under kramar av guld,
som snart skall förvandlas till mull.

-19.-

Hör ni flickor alla som än ogifta gå,
och som ofta i en grös är kär
lägg händelsen på minnet så att kärleken
består, om er grös reser bort på några år.

42.

- 20. -

Detta, det vittnar om flickornas kärlek,
att den varar ju blott en månads tid.
Ty är man längre borta, så har de åmätning
och de hava då en annan till sin vän.

Dragonkasärnen den 9 juli 1914
R. Öberg

N° 16. Lamolflickans Lagan.
1 vers

Förgäves uppå stigar jag dig till mötes går
jag ropar lysnar och jag ropar åter
Jör vädrat är som blåser onen blåjan är som blå
onen vännens sött sig icke höra låten
Sist skyarna de gå - På himmelen den blå
de svärar mina tankar och ingen vila får
Förrän jag får den vännen som jag söker.

2 vers

En tid som var så solig den tid försummen är
då vänkap du för mig i hjärtat lyste
Då jag gick utåt lunden då var du för mig där
det minnas himlens stjärnor som oss lyste

43.

Det löflet du mig gav - stöls bli min tröst och stas.
Om hjärtat vore större än det stora vidas har
det rymdo aldrig glädjen som jag kände.

3 vers

En vinter var förfluten den vintern var mig lång
jag önskar den så många gång till ånda

Du var i mina drömmar du var uti min sång
du var brudis min sida vid min lända.

Men våren åter kom - Fast gröna mer glädjetom
Om annan fått ditt hjärta som var min egendom
jag aldrig därpå tänker utan tårar.

4 vers

Fa solen ser jag smälta på bergens is och snö
till klara rattenkällor som förrinna

Men på ditt hårda hjärta den kan ej göra tö
att dina ögonkällor skola rinna

Fa liljorna de gro Och fåglar uti ro
De kvittera uppå kristens de bugga sina bon
men jag får endast vandra stackars flicka.

5 vers

När du kan blivit änka kom sig till frids ej ge
Men hennes hjärtesår kan ingen lisa

När döden henne famil och solen skridet över
då slutar hennes kval och plågorisa
Som hennes dömmar ar. Mitt hjärta med sitt krav
liksom det gröna trädet som fälles i sin sav.
Du skall mitt unga hjärteblod förtelna.

6 vers

Farråt du forna sällhet farråt du falske vän
jag dig förläta kan men aldrig glömma

Du mig har örngivet men jag dig älskar än
det kämmer jag på tårarna som rinna

Du skall min kär kanske. Men torra ögon se
Men blir de förr i våta så bliva det våt de
När du en gång inför din Gud skall svära.

7 vers

Farråt i alla stämor i lilljor små farråt
farråt du gröna siska med din tunga

Se snart i himmelriket Gud giv det så våt
de heliga Guds änglar för oss sjunga

Farråt du gröna strand. Jag säll på ibland
Om sämmon plöskat rosor och knölet önskebånd
Farråt allt vad jag håller kärt på jorden.

Slut

P. Almqvist
Vol.

N:o 17. Niklassons häringvisa

Jag är Niklas son ifrån Skrällebo
som haft hemmansdel uti "Anama"
men försålde den till en Rättviksbo
sedan far min från jordalivet gick.

- 9. -

Och jag varnade då att det myttjade
att från Skrällebo mig förflyttjade.
Då jag mädde giss som en välgödder giss
till min häring "Kattarina jag fick.

- 3. -

Sen komnade jag en liten hjärterhatt
i min enmammansang ena påskanatt.
Jag var kärlekskränk som ena blomkärshatt
ty blivande min skall du bli.

- 4. -

Sen gånge vi oss till en rosenandelund
då jag pussade om hennes purpurmun
Ifrån elva till tus då jag äntligen blev fri
ty jag orkade ej längre hålla i.

- 5. -

Hon var snutt sin hjärterma
lika oskuldsfull som ett lammafår
Och så dejerlig som ett skalahäi
till vår viel en dag fallit in.

- 6. -

Hon var kroppatin som en vetenmjökränk,
hon var skinnande som en silkeskalett
Hon var stidlig och fin lilla rötungen min
hon var livad och glad i sitt sinn.

- 7. -

Nu hon ändrade snart sitt sinnelag
då vi äktades på en bönedag.
Hon blev armastyr och fick kallatag
hon blev bråkig och klänglig och fulsk.

- 8. -

Hon blev naglavan som ett revjain
och hon bannades utav kyrkoherr.
Och hon klöstes och stak och hon skalv som en hatt,
så att jag måste kola ryppen pladask.

- 9. -

Jag var i fordomdag som en hushapshar
med min kyrkohäpp och min rökeigår

Jag var fötalätt som en ölandshäst
kan ni gissa hurudan jag nu är.

-10.-

Jag är maskafrikt som en sötmyölkhoast
jag är häralös som en dommareprost.
Jag är skallig som far och har tre kinder kvar
det är tralätt på en härb.

-11.-

Jag är knoppastark som en gatupolis
jag är själavarm som en köksaspis.
Jag är skinnabrun som en musapris
som jag fordom i munnen väkt in.

-12.-

Jag är hälsoram som en havregröt
jag är muskelstuv som ett smalandsmöt.
Då jag dillade vilt i mitt innersta bröst
lika finfint som fågelen i skyn.

-13.-

Att bli giftaspek i ett hjalatyg
vilket innom sig bär ett satetyg.
Och en galenskap som är hiskelig
så vitt man vill lyckligt bli.

48.

-14.-

En bli ledmar utav hjärtesor
man får lungen i sin scrbensorg.
En bli latu för tre man får kiska kolik,
man bli vildsint och arg som ett ti.

-15.-

Därför ynglingar i värt ykespark
tro ej på jantors smucke och mark.
Ty ett rackarebyke är värt krimpelspark
det är riktigt ett plågans ris.

-16.-

Det häns avgrundskval i mitt hjärtchvaster
lika suckande som ett handklavir.
O du häringatoll o, vad skulle jag med dig
som gjorde livet för mig till ett hug.

Stut.

Omar Proberg

49.

Och flickan hon gick sig åt villande skog
 då hände att miske om vägen hon tog.
 Fellt djupare in uti skogen det bar,
 hon visste till sist intet rätt var hon var.

- 2. -

Men bäst som hon gick där i ovärdhet när
 så kom där en rövare fram ur ett mår.
 Hon tänkte att ropa, men munnen hon slöt
 ty rövaren var ju så innerligt röt.

- 3. -

Med tår uppi ögat och rådnad på kind
 hon bad att få reda på vägen till byn.
 Den skall jag er visa sade rövaren blott
 men ej fören min lön för besväret jag fått.

- 4. -

Lag priset sad flickan som rådnade myrs
 en mäsak sade rövaren och tog sig än byrs.
 Och vägen beskrev han helt enkelt och lätt,
 håll ständigt till höger så kommer ni rätt.

Bort slade flickan med roor på kind
 men kom snart tillbaka så lätt om en kind.
 Förlät mig herr rövare bad hon så önt,
 beskedet ni gav mig det har jag bortglömt.

- 6. -

Nå vil sade rövaren om minnet har flytt,
 så får ni betala er avgift på nytt.
 Betalningen tog han förstas utan prutt,
 men vägen beskrev han precis som förut.

- 7. -

Nå vil sade flickan nu skymmer det på,
 och ensam genom skogen jag för ej att gå.
 Och jag vill hoppas att ni intet vill.
 jag utsatt skall bli för en rövare till.

- 8. -

"Nå vil" sade rövaren om ni mig betror
 så vill jag ledsaga er hem till er mor.
 För rövaren som blivit om hjärtat helt varm,
 bjöd artigt och höfligt den flickan sin arm.

- 9. -

Till landliga hyddan de gingo i hast,
 men när de kom fram då var rövaren fast.

Han smiddes i bryn kring mittan östra
så att han därur aldrig mer kommit ut.

- 10 -

Och denna sin fängenskap tivas han
han vill för allt i världen ej mer bliva fri.
Och rovarens namn mart i dagens lag
det var en markist som var ute på jakt.

- 11 -

Och lyckligt de leva tillsammans de två
och det kan man alls inte afundas på
att så komma över en ~~vacker~~ markist
det kan man ju hålla ett svärspris.

Slut

O. Öberg

A. 19. Dragonens Julafton.

- 1 -

Det var julafton äg nitiofyra kommandua
des jag att gå på Söder vakt. Men jag tog
mig för många små nyssar, till att göra min
tjänst stod ej uti min makt. För jag var tosig
och jag stod klokig när det ^{först} kommandiades:
"Giv akt!" Spen tyckte jag att översten var
tråkig. Paraden jag gick med paraden ^{ute} var.

- 2 -

Uti fyran där fann jag väl böder. Folk av
alla nationer och alla tungomål. Men länge
bättre att vara på söder än att fira sin
jul i ett rådant fröbannat hål. O, milde
konung hvilken bön har du ej beatt åt
dina tappra gossar blå, men en krigare
för sin föröning. När du ropas: Dragoner
gå på, gå bara på.

- 3 -

Mitt turud det bultar och det värker, andra
dagens morgon då jag kun sot därt. Men
folk till orderna lunkar och inför mappen

att ställas i fönstret. Och han förlorar att
jag får fara till följande utar mitt lovande
som fänge till Karlsborg. Hätte himmelens
Gud mig berara från att skiljas från flickan
som bor på Roslagsting.

H

Nu nu vet jag så väl hur det smakar
att sitta innespärad i ljus och mörk arän.
Och jag var tamig tusende tackar, det
skall droppa innan jag åter in här näst.
För jag vill kliva upp med ett nytt hälsan.
Äfter leva ett mycket lugnligt liv. För
att helvete bär det huvudetupa, om jag
skulle bli avstörad ännu en gång.

Umeå den 16 juni 1912

O. Broberg

N: 20. Hjalmar och Hulda.

På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad
om förtida dagar en gång.
Och ljunnas stjärnor och roornas blad
sig bugade djupt vid hans räng.
Och fåglarna satte så tyta i skadon.
och gyllende axen på gungande väden.
De viskade bifall och värvindans fläkt
Hjult ränkte hans panna hans krigiska dräkt.

- 2 -

Och hela naturen förnyad och skön
och mildt i den fästliga skrud.
Med nyflätad blomkrans och värmantel grön.
nu log som en vintade blud.
Och glädjens och ärens och kärlekens minne.
De hålla sin färgglans för ynglingens minne.
Och hoppet med vingar av guldflätad glans,
lyft båd honom synets oväntliga krans.

- 3 -

Då malkades Hulda och drömmen förvann
för ynglingens tyvande syn.

15.

Han såg henne, endast, såg räddnad som brann;
likt purpur på mörkta lyp.

Han kyste en tår från dess skälande öga.
han tänkte på världen på sorgens föga
lycklig kan sjunk i dets tillbeddas famn
och glömer bort ära och rykte och namn.

- 4 -

Du älskar mig Hulda och jorden mig för
kland som på daggpärlor steg.

Du älskar mig Hulda och rället är,
ej mera en främling för mig.

Ty lednadens tomhet och saknadens smärta
de finna ej vägen ner till mitt hjerta.

Ty nu är naturen & fläta med dig
en paradistädgård till Eden för mig.

- 5 -

Nu viker du mig se då sluknar minn er
då biter af ängst mitt bröst.

Då finnes på jorden från jord och jord
ej någon som skänker mig tröst.

Då var mig min Hulda vid himmelen som
hör dig, att aldrig mig glömma hvart ödet
än för mig 56.

Att vara mig trogen i lif och i död
att älska den Hjalmar i lust och i nöd.

- 6 -

Min Hjalmar såd Hulda med lustlig omfärd
och tillslöt hans mun med en kyss.

Hur ofta jag sagt, jag dig trogen skall bli,
detamma jag svarar dig nys.

På var jag dig vid himmel som hör mig
att aldrig dig glömma hvart ödet än för mig.
Att för min Hjalmar blott klä mig till brud
och viker jag edin då straffe mig Gud.

- 7 -

Och synken var solen och fullmånen tog
så mildt mot vårt älskande par.

Thing kullen sin dimmlösa aftonen drog
och ändå så sötta de kvar.

De måste till olika hyddor dock vandra
men vore än frögt att bli trogen kvarandra.

Och Hulda hon lofvade troget sin vän
vid nästa dags skymning på kullen igen.

- 8 -

På lefde den lyckliga Hjalmar äntid

57.

och sommaren flydde sin ros
med sommaren flyddes den gyllene
frid likt dagens förvinnade ros.
Ty nu utbrast krigets förödande
lågor från sorgande män måste Hjalmar
nu låga i hemmet och Hulda med kirket
ens glöd hon var honom trohet i liv och
i död.

9.

Ett år var han borta och fridens
oliv nu växte i riket på nytt
slut var nu det grymma det blodiga
krig och sorgen i glädje förbytt. Med ax
och med frukter sågs jorden sig smycka
Då skyndade Hjalmar sig hem för
att trycka sin längtande brud till sitt
trofasta bröst att byta dess saknad i
stillhet och tröst.

10.

Helt nära hans hem kom den äldre
Sven, en granne och tryckte hans hand
välkommen bebjärtade yngling igen

från striden i främmande land.
Tack Sven sade Hjalmar men hur mär
min flicka, jag ilar till henne och
 snart skall han blicka med himmelsk
förtjusande ögon på mig - du hindrar
mig Sven jag begriper ej dig.

11.

Men Sven tog betsket och ryckte
hans häst tillbaka - den ystre ett
slag jag fruktar du blir ingen väl
kommen gäst här - stannade Hjalmar
och teg. Bemannad dig yngling med
för att bära en tidning som hela din
glädje skall störa ut - du att skän
Hulda förskräckliga brud i dag - är
den stolte Sebastianus brud.

12.

O, himmel! O, avgrund! Röt Hjalmar
och slag förvirvlat stålhanterarna
hög men ändå - du väntar jag träffar
dig nog och då får den äldre ro
Tyrorsträck han red till den trofaste

hydda där fönstren de vare med
blomkransar prydda och taket
gav genljus av gästernas sång av
harpors och lågares klang på en gång.
13.

Här inträdde Hjalmar i krigarnes
skrud och harparna tytna
med hast färgrymnad han går
mot den trolösa brud och griper i
brudkansen fast. Han sliter den
vildt ur de mörkbruna håren så
blek såsom låge hon redan på baren
satt Hulda med dödskräck i bävande
barm för därade älskarens kunnande arm.
14.

Men brudgunnen höjde mot
Hjalmar sitt värde men Hjalmar
han höjde och rätt. Då ropte han
ärling att då är du värde mitt värde
biter bättre än rätt. Som lejon
de kämpade emot hvarandra en
stred för livet av kärnd stred den
60.

andra som eld hyste ögonens gnistande
par men sorgen än aviss och oavgjord var.
15

Lillette yng Hjalmar sin klinga med makt
i hatade motståndarnas bröst men denne åt
hon om ren dödsåret brakt och blek och med rö-
lande röst. Skrik ynglingerna ned vid förrädiska
rick som icke uppskådde att grät ^{och} knida. Då
hon på den döende älslingens sag så stin
som en avhuggen järnack han låg.
16.

Que mig, o, ve mig, min Hjalmar jag vek hon
ropte och händerna vred att vara är lätt men
det är ingen lek att bryta så trolöst sin ed.
Och samvetskval lågrade sig kring dess hjärta
och inom tre dagar hon dog utav smärta
vid sidan av Hjalmar hon jordades då ett
brudpar i graven de bleve ända.
17.

Hvar gång säger sagan när midnatten
har sin stjärnträdde florslida sträckt kring
jorden och skögt den med ringarnes par
61.

går Hulda med silverhvit dräkt. Ring
kullen där ofta med Gjalmar som suttit
just där hon gjort eden hon trost
har brutit och suckar och klagar så
ängslig och blek o, ve mig, o ve mig min
Gjalmar jag svek.

N: 21. Dragon visa från. K. 8.

Kamrater här är nu tid att börja
tänka över de långa dagar som nu
tilländagångna äro. Vi kämpat vi hava
fyllt vårt värn nu härifrån vi vänder
se vi i november klar har uppnått
för oss alla vänner.

2)

Här har vi stillet ve och ve men nu så
är det slut på skällning sykt och ställfärd
hästas flygfisk och tikvälling. till söderns
stränder nu glädte vi far från skidor toppar
renar till. Hyttlands hembygd till hurra vi nu far
älvvänder.

3)

Nu kan det kännas tungt att från lilla
flocken fara men äri i södern finns det
flera små älvor som på dig väntar far
härifrån far åter dit där du såg dagens
lys glän icke bort du fänge blif när
hemifrån du far.

4

Nu sista gång jag här det om uppställning
kvicka på nu skall jag utav chefen sjelf
avtäckas förän vi på avtäckas har jag allt
jag sa men det var fel ty här det blott
förmanningar blott blir den tan vi få
för de äro bogen tjänst.

5)

Nu slutar vi vår lilla sång ty nu vi
om oss skall kläda nu lämna vi tillbaka
den tunga kamp som vi i tre års tid
fått bära ingen rock och tygsor som så
glädigt vi på till laget som oss föra
bort nu friheten är vår. slut

39. Gustaf Selander
Vol. 67.

N° 22. Sjömansvisa.

1. vers

Vi gå fram för kaberds kalsar i ett muntert trolleri
hela världen för mig kalsar lika tolens melodi.

Glaskor blåa, gröna, röda, har jag skadat i kolonn
och små flickor fjura, sköna, nej håll i dig Pärman.

2. vers

Var det du din lilla fjäster, som nu din onans uppgift
är, man är väl ingen fjäster fast man inte är så grov.
Sakta du din ryggsack bara så det inte rankar smörj
ja hur mycket får det vara, var så god ha mig bestämt.

3. vers

Nej tack nu kan du sluta, vis din alder var jag med
såsom jungman på en skuta, som var tusen meter bred
roster slog mot himmelens ruta så man brangs ta rutan om.
Ja det var väl på den skutan där din mamma var kapten.

4. vers

På Afrikanska kusten blev jag kastad upp på land
där en hotning fick den lustens rätta mig sin stautas hand
ja man såg hon inte skön ut, när hon friade till dig
för blott några månader sedan fick hon korgen
utan mig.

5. vers

Ja jag tog ora inte heller utan flydde som en hind
om står hon där och gnäller som en gammal rostig grind
Ja jag undrar inte öre all hon gnäller och går am
när hon sig en man behöves, och får fast på en sån som han.

6. vers

Ja mycket har jag provat uti världen här och där
från pol till pol jag strövat där jordens axel är
Ja om du såg det inte ut som någon annans gåte förut
ja Andre, nej, det var jag det, ja nu fick du så du teg.
Hut P. O. Oskaluquint.

N° 23. Så Nordiska hjältar.

1. vers

Enne nordiska hjältar de friade en gång
till den unga och sköna Ingeborg
Den utvalde var Hjälmar och den andre var Carl
som ar vinnor och hat fått en korg.

2. vers

Sköt mig Hjälmar vid stranden en midnattsmått
då till möte vis horgård vi gå
Då skett ungdommens minne det storma för mig
när jag ilat öre böljorna de blå.

När den sig ^{9 vers} väntade bakom Sandholmens skär
kom den unga och sköna Ingeborg
ifrån havet hon väntade ung Sjalmar sin vän
hennes hjärta det klappade av sorg.

4 vers
Var välkommen hon sade du stormande vind
som för det långamma skeppet intill strand
Säg du ej om den krigaren låg dött ombord
eller säg du om blodet det rann.

5 vers
När som skeppet det kom hon omfamnade sin vän
ja hon smekte hans panna så ömt.
O du Sjalmar du dog för din trofaste vän
jag blir aldrig mera lycklig här på jord.

6 vers
Glickan hon faller och dignar om till jord
ty det vållar hennes hjärta en stor sorg
Men nu vilas den unge tapre krigaren i nord
för sin unga och sköna Ingeborg.

7 vers
Uppå Sjalmars grav där står en minnesvård
där skön Ingeborg har fått så många tår

Men nu gråter hon ej mera för sin trofaste vän
ty nu vilas hon hos Gud i himmelen.

Slut Abatungust

Nr 24. Bohusländska sjömansvalsens.

1 vers
Svarl min vän! jag far ut på höljans blå
på stormigt hav, där de höga sjöar gå
Svarl min vän! I ditt öga tårer står
då från dig, lilla vän, nu ombord jag går
Snicka min vän, nu låttas skutan ankars
stå inte så i sorgens tunga tankar
Snart uppå skutan örer Doggers bankar
kommer jag hysig, till dig igen, min lilla vän.

2 vers
Jag segla skalt till Good Hope och rundt Grap Horn
där brottjön går, höj saen has och kyrketorn
Från dig min vän, skalt jag gå på stormigt hav
där så många sjöman fått sin våta grav
Svarl min vän - - - - -

3 vers

Spin fåstema; Grät ej, grät ej lilla vän
inom ett år kommer jag till dig igen
Från fjärran land, med en fåstema gåra grann
~~Låt så många sjöman få sin vilda grann~~
Från din farling, how know, och din fåsteman.

Anna min vän -- 7 vers

Snart över hav, vita Falken smäcker går
till Rio Kap, till Bombay och Lingapore
Öland, palmer där snart jag skina krinnor ser
men blott. du, lilla vän, jag min kärlek ger
Anna min vän. ---

8 vers

När uppå vakt jag vid rallen ensam står
till dig min vän, städs min trogna lake går
Då tänker jag, att du sjunger om din vän
lilla vän, kom igen, O kom snart igen.

Anna min vän ---

6 vers

Nu om i korv skutan går på stormigt hav
och du min vän, får i sjön din vilda grann
Om aldrig mer jag får se lilla vän
ska vi träffas igen uti himmelen.

8 vers
Denna gången endast denna, slut. jag min arm kring dig
Vår öden måste skiljas, fast vår kärlek är så varm.

9 vers

Dansen slutar händer tryckas öga djupt i öga ser
djupt ty det är sista gången detta får ej hånda mer.

10 vers

Detta får ej hånda mera, hon som make flättsad är
kommer dagar bli ej längre, hon ej döden fruktar mer.

11 vers

Vår och sommar äro flygiga, hösten hopar gula blad.
bland de stenas törstbeväta, husen i de dödas stad.

Slut

12 vers
Opaluguet

Thon Ragnhild.

- 1. -

Thon Ragnhild var fattig och utav
ringa börd, hon var ensam i världen och
försagd, hennes moder blev död allt
medan hon var ung och hennes fader blev
sinare begravd.

- 2. -

Erik Adolf var rik och högfärdig av
 sitt stånd, samt befälde sin son att med
hast draga bort från sin hemort och på
syn draga hän, för att glömma sin
fattiga vän.

- 3. -

När föran jag drager fjärran från
min Ragnhild som mig har till kär, ja hellre
vill jag dö bland bölgorna de blå, än så
belöna och bedraga min vän.

- 4. -

Och så gick han då mer till sin
Ragnhild än kär, trycker uppi hennes
händ en kys vi förälskade skall skiljas men

79.

det skall dock aldrig ske hellre dö vi
uti bölgorna de blå.

- 5. -

Och så gånge de till det stormiga haf,
tog kvarandra så ömt uti hand och så
kastar de sig i det stormiga haf som för
snigt skall bli deras grav.

- 6. -

Tänk här ni fjäldrar som som ännu
har kvar era barn, låten kärleken vara sin
gång, i för annars svära att livet
bli så kärft och av hjärtat för ni ängla
er en gång.

Umeå den 29 juli 1912

Fr. Roberg

73.

Sköndepleskan.

- 1. -

Hon växte i torpet vid susande skog
vad blifvna drömde det vete hon nog.
Hon växte vad fjäglarn i lundarn krod
och jämt var hon sorgfri och glad.

- 2. -

Och ären förgingo en fästman hon fink
han lyfte så stolt i ett krigiska skrik.
Hon dröjde sig länge, hon dröjde sig alls
att lända fämnas hans hals.

- 3. -

De skulle ha gift sig men freden tog slut
mot härrarn av Ryssland drog konungen ut.
Med Gustaf den tredje drog Gossen Estad
då var han så sorgfri och glad.

- 4. -

En dag när på åkern hon skylarna band,
då kom ett bud från främmande land.
Påst visan om Fingal bland tärnorna göd
då sådes att Gossen var död.

- 5. -

Hon stod där så röd bland de vaggande
hur drog han, hon frågade dauande strax
Hon väjde sig manligt bland kulornas bad
och jämt var han sorgfri och glad.

- 6. -

Och sedan bland skylar på grönskande äng
i systlar må reda min buktiga ring.
Hur skönt är att sova bland rågen i fud,
i sköndarnas gyllende tid.

- 7. -

Hon lade sig mår och somnade godt.
och döende bars hon i stugan så brett
Hon lag in i döden, hon viskade röd
att allrig sägs räknan skönd.

- 8. -

Och tärnorna sjöngo på grönskande gräs
O' stumma, vi höllo så hjärtligt av dig,
Du band på din härr den vita du krod
och jämt var du sorgfri och glad.

Umeå den 30 juli 1912

P. Proberg

Elvira Magdigan och Låten Sparre.

1.

Sorgeliga saker hända som romanser fylles
kan. Kunde för en dikt måhända, det var
fröken Magdigan.!

2.

Vacker var hon som en ängel, kind så röd
och ögon blå. Smärt om livet som en stängel,
tyrande att se uppå.!

3.

När hon dansade på lina, lik en liten lärker
glad. Bifallsroen hördes hvina, i från lönga
bänkars rad.!

4.

Då kom löjtnant Låten Sparre vackert bildad
adlig bård, ögat strålar hjärtat dansar, ty
hans kärlek den blev hörd.!

5.

Tift var Sparre men sig skiljde från sin
make inom kort. Klarig han försaker
ville med Elvira draga bort.

6.

De till Danmark styrde färden, men den resan
den blev kort. Farten långt i vida världen,
tänkte de att draga bort.

7.

Det tog slut på deras pengar, ingenting att
leva av, när att undgå videts strängar,
sökte de en blodig grav.

8.

Död och kärlek den förenat leva här. Det
var ett tvång. Därför båda nu sig enat
dö på en och samma gång.

9.

Sparre en revolver lade i sin hand och
sikte tog. Mot Elvira hvilken sade Låten
min föll ned och dog.

10.

Vid ett kring land och rike. Denna binda
sig sprödde ut. Skildra den förmår ej pennan
bröttelig början, rysligt slut.

Tänk på den i ungdomsiden. O hur lätt du
falla kan. Bröttelig kärlek på dig spiren
Tänk på Låten Magdigan.

Bedragen.

1.

Jag gick mig ut en aftonstund
spattserande i grönan lund Där
hörde jag små fåglars sång. Det
var vid solens nedergång.

2.

Den vännen som jag älskade
- Den höll jag innerligen kär. Nu
har hon vält en annan vän och
- Därför jag bedragen är.

3.

Ja jag skall resa långt från dig
ja till det land Amerika Där
tänker jag på dig min vän och
på min Gud i himmelen.

4.

Åh min far åh min mor
- Åh min syster och min bror
Åh farväl min lilla vän vi
trängas på i himmelen.

5.

Nu om sex år då kom jag hem
och träffade min lilla vän
hon bad mig om två spilling på
att köpa bröd åt sina små.

6.

Jag fråga henne vem hon var
och huru många små hon har
Hon svarar då här har jag två
men ingen vet vart vi skall gå.

7.

Då föll en tår uppå min kind
vist var - det lilla vännen min
som för sex år var mig för god
men nu så bruten för mig står.

8.

Då dignar hon till jorden ner
en liten suck till Herren ber
Ty den som löns så sin vän
- Den sträffas Gud i himmelen.

Du har diamanter.

1.

Du har diamanter och perlor
Du har allt vad en yngling begär
Du har och de vackraste ögon
Säg, Hildur, hvad ^{önskar} du mer.

2.

Jag var en uppriktad flicka
Lad hon på mitt hjertans är
Då jag blev av en yngling bedragen
Sen honom mitt hjärta jag gav.

3.

Jag har varken far eller moder,
Jag är ensam på en ödslig stig
Där är min gosse jag beder,
Att du aldrig skall bortgömma mig.

4.

Au får jag väl sluta min visa,
Ty jag orkar ej tjunga den mer
För ditt hjärta är milt som de stenar
Som ligga kring Sinai berg.

Vid Liljan är mitt hem.

1.v

Nu sol-gätt ned nu är det kväll
Men stjärnan ^{lindrar} blickar än, hon blickar
glad hon är så säll, när blir jag glad
igen. Jag varit glad men icke här, ej
detta land mitt hemland är.

Vid Liljan är mitt hem.

2.v.

Det är så långt till hemmets dal
men tanken flyger dit, och kommer viden
frisk och sval, han hälsar även hit. Då
tanker jag du varit där, du varit där
min hembygd är.

Vid Liljan är mitt hem

3.v

Jag minns så väl jag hör det än
när skogen susar där, och stugan var som
stod i den, ej glömd av mig den är.
Flon var så låg men här ändå, än
torde hon i dalen stå

Vid Liljans gröna strand

Och jorsen. Där han gång så gläd
 jag mins det som i går och där, ja där,
 så mången natt, sin karpas näcken står.
 Då dansar gläd på blommig strand, de
 elvor små, med hand i hand.

Med Liljans klara strand

5.v

När drivan smalt på Mora strand och
 det blev lys och vär. Då kom jag
 hit till fjärran land, jag grät så mången
 tår. Jag gråter nu ja gråter än, jag
 längtar hem ja hem igen.

Till Liljans vinstrand

6.v

Men varför skall jag klaga så, min
 hembygd är ju kvar. Där står de än
 de blommor små och ekot än ger svar
 An står de kvar de höga fjäll, där jag var
 glad, där jag var rädd.

Med Liljans skona strand

O, gud som älskar än de små och läker
 hjärtans sår. Och låt mig än, ja än
 ja gå, - där Liljans bölja står.
 Låt mig än gång, ja än en gång, - där
 lyssna ja till vågans sång.

Med Liljan är mitt hem

8.v

Ön Dalason vid fjärran flod så klagar
 längtar, ver, från hemmets dal där förr
 han stod, så mångens blommor ler, Med
 minnet utav vanna dar, i ögat stiger
 tåren klar.

Som Liljans Silverväg.

1.v.

Om lifja uti dalen den liknar jag
Dig vid jag kan i sanning säga hur
ömt jag älskar Dig, med oskuld
uppa kinden den har bedragit mig
och därför är jag bortglömd förskuten
utav Dig.

2.v.

Om alla blad och blommor här stå
i en ring jag skäddar lilla vännen
som förs har varit min så skulle
jag dem vattna med mina tårar
mång som runnit har på kinden
för Dig så många gång

3.v.

Flör ni vackra gossar i junglingar och
män har ni en trogen flicka så
älska endast den då du i sanning
kom lilla vännen här sitt dig vid
min sida kom dela mitt besvär

4.v.

Det händer många gånger en gosse att
han tar en flicka utan kärlek om blott
han pengar har men när som pengarna
har försvunnit vad har man sedan kvar
av vännen som man älskat i sina ungdom

5.v.

Det händer många gånger en flicka blir
förlofd därför att hon är fattig och utav
ringa börd men en fattig hon så vara
lika goder som en rik att gifta sig för
penningar är stort bedrägeri.

6.v.

Kanhända jag blir dödd och det i
unga år om detta dig behagar som
skäda mig på här kom till min vita
sida kom till min kalla grav kom
skäda lilla vännen som du bedragit har

Thet.

Båd farsan och morsan och brorsan och jag

1.

Så söker där stumiga fjällan mig tjusar
i gränden befordrad av bussiga busar Här
bor vi där leva vi livet i lag Båd farsan och
morsan och brorsan och jag.

2.

En kockor från Grand restaurang Maris
knorrar där grabbarna vaska sin tuberkulosis
Vi hämta en meter varen i ate jag Båd
farsan och morsan och brorsan och jag

3.

Där skräla vi kvärsarevalsen till giga så
låten för upp genom skorsten till Riga. Där
läs vi som oftast med lurt och behag Båd
farsan och morsan och brorsan och jag

4.

Snart kommer en byling och lägger ut
giller ty jag har för bus fått två dussin
piller Men kommer han smocka vi till en ett
tag Båd farsan och morsan och brorsan och jag

5.

Jag slog mig farsan i klumpen med kypen
men morsan på honom med smockan blev läppen
Minso och vi slogs och fick roligt ett tag Båd
farsan och morsan och brorsan och jag.

6.

Men läppen på farsan har svårt att sig bita
så att hvarken smus eller mat han kan äta
Men ändå vi le åt vårt skajiga lag Båd farsan
och morsan och brorsan och jag.

7.

Snart ägg vi ska köpa till Pärken den sköna
ty morsan min har hvarken tupp eller höna
Och sen ska vi nubba och nuggas ett tag
Båd farsan och morsan och brorsan och jag

8.

Ja så plår vi pröja här hemma på sötes
och fagra och klappas till musdurkar blåes
Ty blod har vi mestigt av hetaste slag Båd
farsan och morsan och brorsan och jag

9.

Min levnadens miska var på man ej
jaskar har slutat att shava och doften

och önskar I kärgårn vi alla oss kryta en gång
Både jassan och massan och brassan och jäng

18. 11. 1844.
Fredr. Ek.

Jag ser uppå dina ögon.

Jag ser uppå dina ögon du har en annan
här lilla vännen såg hvem det så är. Då
vill jag så gärna vara redelig emot dig. Så
länge som mitt hjärta det röres i mig.

2.

Dina svartbruna ögon. Din rosenröda mun
Glada lagt uppå mitt hjärta en bärda så
ting Halsbandet uppå halsen det glimmar
som rödan gul. Där för vill jag vara
lilla vännen så full.

3.

En vän utan kärlek den liknar jag vic
Det trödet utan näring, som ingen frukt
bär Den är icke värd att kallas för min
vän som tager en annan och lemnar mig alen

Men när jag bliver döer och lagder uppå
bär och dödar vännen lilla om kärleken.
Gack först till min säng gack sedan
till min grav Där hvilar lilla vännen som
Dig allikat har.

Visperdalen.

1.v.

Det hviskar i den stilla dalen. Hvem hviskar
der? Det är ett slag av Nickerdalen. Det hicken
är nej bäcken stannat. Tyt fogen är Det
är väl annat som hviskar der.

2.v.

En jungfru satt med kran i håren vid Nickerdalen
Som engeln mildt som rosan viden. Så frisk och
täck. Hon viskar torgen min natt var lång
Så hemsk är skogen. Som hem en gång.

3.v.

Det suckar i den stilla dalen. Hvem suckar
der? Det är väl Duvans suck i dalen. Det
flöden är Nej. Duvans lilla ej suckar så
Och ren är stilla. Hvem suckar så.

En yngling inom fängelsemur i märket satt
hvens suckade. Och kring naturen Guds sucken
matt jag kommer. Kärna men nåt vet Gud
Låt heljan svara. Hon är min brud.

5. v.

Den färgne yngling i bojan Falkenberg
Och Hjermon i dunkla kajan. Hon dog av
sorg. Här var en kändare. Så blommigt står
De tagna andas. En mötas här.

6. v.

Då solens första strålar glimmar på klippans
rand. Och tysta silverfiskar simma. Lå
stenig strand. En kvar som fisker ankra
kun. Att när hon vistar. Så suckar han.

Enkeltyg

Den sorgna flickans klagan.

1. v.

Från blicka in på kyrkogård
Där står en grav och enminnesvård
Och invid graven en flicka står
en blomsterkrans prydd hennes hår

2. v.

Hon ser mot graven med tårflod blick
en suck ifrån hennes hjerta gick
Hon ser mot graven och tignar ned
och tysta bönen hon till Herrenger.

3. v.

I milda stjärnornas ljusa glans
Så graven lägger jag denna krans
Den krans jag bär uti mitt hår
ett minne ifrån vår ungdoms vår.

4.

O, Herman, Herman du har flytt
från mig. Och jag vill då när jag
saknar dig. Du var den vännen som
Gud mig gav. Nu hvilar du i den
tysta grav.

Qvästanvin som mitt vittne är
 Du vet så väl vem jag håller kär
 Du skall ej länge mig sorga se
 men hälsa hem till min älskade.

Ester och Axel.

1.v.

Så biter kall sveper nordavinden
 kring stugaknuten den sena kväll
 i stugan sitter så blek om kinden
 en liten flicka vid spisebns håll
 den bleka hyn och de tårda dragen
 de vittna tydligt om sjukdom nöd
 och hennes pappa har hela dagen
 för krogen glömt skaffa barnen bröd.

2.v.

I kalla stugan vid fönstret sitter
 bror Axel skådande upp mot skyn
 och himlens hägring än ljuv än bitter
 omväxlar snart för hans inre syn

99.

fast tåren skymmer hans blick han sjunger
 gråt icke Ester min syster snäll
 snart kommer pappa och då vår hunger
 I skall fly sin ros vi få mat i kväll.

3.v.

Men mins du Axel då mamma levde
 hur ännorlunda det var mot nu
 i kalla vintern vi ej behövde
 på pappa vänta mer kära du
 lyft upp mig satt mig i fönstret neder
 karpanda mamma vill mot mig le
 där aftonstjärnan hon blickar neder
 jag vill så gärna mot himlen se.

4.v.

Så mamma sade jag mins så ofta
 då hon om kvällen mig sjöng till sömn
 men lilla Axel där föll en stjärna
 hon sade ofta min mamma ömt
 att när en stjärna från himlen faller
 en själ får flytta till himlen opp
 när jag till sist går hem då faller
 väl och en stjärna ifrån sitt lopp.

99.

Men lät mig bror i din famn få hvila
 Det är så kallt och jag är så trött
 och Axel tager sin syster lilla
 uti hans famn och hon shumrar sött
 han sitter likson för att vakta
 och gungar sakta sin syster snäll
 mot himlen blickar då faller sakta
 en liten stjärna från himmelen.

En liten stjärna så sade Ester
 skall falla när jag går hem till Gud
 så tänkte Axel och skidar efter
 och lilla Ester har ren fått bud
 se ögat brustit och bleka kinden
 ej mera färas av sorgens tår
 ej mera isas av kalla vinden
 förklarad Ester får tronens stjär.

Den gramme fadern från krogen kommer
 får se sin älskling ren vara dö
 Då i hans själ väcker verklig ånger
 till Jesus flydde han i sin nöd

nu aldrig mer han på krogen sitter
 men ofta böjd mot sin vandringstav
 av ånger faller han tårer bitter
 vid enkla korset på Esters grav.

Fredrik. J. Ek.

Näckens polska.

1.

Djupt i havet på demantehällen
 Näcken hvilas i grönan sal.
 Nattens tärnor spänna märka pällen
 Över skog, över berg och dal.
 Kvällen härlig står i svartan högtidskrud.
 När och fjärran ej en susning, intet ljud
 Står det lugn över nejden rår,
 När havets kung ur gyllne borgen går,
 När havets kung ur gyllne borgen går.

Agirs döttrar honom sakteliga
 Gunga fram på den klara jö.
 Harpan ljud, de gå så sorgeliga
 Löka fjärran en väg att dö.
 Fast hans öga står åt dunkla himmelen
 Ingen stjärna bädar nattens drottning än.
 Preja smyckar sitt gyllne hår,
 Och Näckan så sin sorg på harpan slår,
 Och Näckan så sin sorg på harpan slår.

3.

O, hvar dvägl's du, klaraste bland stjärnor
 I den blänkande skymnings stund?
 Du som fordom, en bland jordens tärnor,
 Var min brud uti havets grund.
 Och när hjärtat brann vid mina ännu slag,
 Smög så blyg, så skön det tusande behag
 Mot min barm i den svala flod,
 Och gyllne harpan stum på vägen stod,
 Och gyllne harpan stum på vägen stod.

Fjärran han dröjer.

1.

Fjärran han dröjer från grönskande dalar
 Borta i konungens gyllene salar.
 Ach, lilla fågeln, ach, lilla hjärtevän,
 Kommer du ej snart, kommer du ej snart.

2.

Där finnas säkert de fagreste tärnor,
 Glömmer du mig för de stråtande stjärnor.
 Ach, lilla, fågeln, ach, lilla hjärtevän,
 Kommer du ej snart, kommer du ej snart.

3.

Kom, kom tillbaka till grönskande dalen
 Annars förgås jag av tårar och kvalen.
 Ach, lilla fågeln, ach, lilla hjärtevän,
 Kommer du ej snart, kommer du ej snart.
 Slut.

Dynamitattentatet.
I. v.

Ljus och stilla sommarnatten
hvilat över Malms hamn;
stilla kajer, stilla vatten,
allt är sänkt i hvilans famn.
Här och var man hör det hvisslar
och där stilla skuggor stå;
där de arbetslösa fiskar-
de av havets skatter få.

2.

Trine uti varvsbasängen
ligger mörk en gammal båt;
här de rova engelmännen
icke anande försåt.

Uppå däckat lugn står vakter,
vand vid ostörd nattlig frid,
och polisen trampas takt
uppå kajen strax invid.

3. v.

Lakta då en båt ses glida
här mot "Amalthéas" skrov

Hvad vill den vid skeppets sida,
Löker någon här sitt rov?
I den ses en yngling famla,
hvad är det han förklar?
uti skeppets lucka gamla
någonting han stoppat har.

4. v.

Som för livet sen han ilas
mot basängens andra strand;
snart mot kajen fören filas
och han hoppar raskt i land.
Då en knall från skeppet höres,
en sekund, en blit man ser!
Gud av jimmerrop sen föres
emot hamnens kajer ner

5

Då polisen fram så himner,
han på andra kajen ser
en ljusklädd man, som snart försvinner
på cyckel och ej synes mer.
Här var ingen tid att öda,
polisen gör vad göras kan-

men det är blott fåfång möda
mördarn som en blött försvann.

6.v.

Bomben hade gräsligt ådat
under "Amalthéas" däck
En den hade redan dödat
sårat många och spritt skräck.
Ambulansen fram och åter
mellan stadens sjukhus far.
Utar skräck ombord man gråter,
ty så gräslig synen var.

7.v.

Flert fin intrigen spinnas
huru slug an planen är,
snart av lagens arm den hinnes,
Som ett kainsmärke bär,
Knappt en dag och han var hunden,
fångslad och i godt förvar;
nu är hela ligan fullmen,
som med uti komplotten var.

8.v.

Hvad du nu än månne tänka

100.

om de sju och deras död
Glorian du vill ej skänka-
bed en bön för deras nåd.
Hatets frö de själva ej sådde,
som sköt brodd i deras sinner
de rättelagens arm ej nådde
fegt de räddat eget spinn.

Frédrik J. Ek.

101.

Kärlek på Italienska och svenska

1. v.

Uti Italia, dom vara farlio.
Älska förfärlig, ah, det är härlig.
Där med sin dolkio, sticka dem folkio
Det är kärlekio, på Italienska
Dolka mej hit och dolka mej dit
Då älska vi med miera aptit
Sossen ger flickan liten invit
Och puffarna sen i sidan
Lägger så armen om hennes hals
Kysserna, usch det går som en vals
Flickan hon säger ingenting alls
Det är kärlek på Svenska.

2. v.

Finns en rivalio, då går det galio
Rums till pistolio, ej så rollo
Slås man för törio, till båda dörio
Det är kärlekio, på Italienska.
Vad tjänar det att ta till pistol
Och skjuta sönder sej för en kjol
Det gör ju också klart som en sol

103.

Ej flickan den minsta nytta.
Nej så varann på skallarna blott
Det nyttar mer en kulor och skott
Flickan tar den som minst stryk har fått
Det är kärlek på svenska.

3. v.

Hand uti handio, de yppa strandio
Blicka på mänio, himla så färio
Med sin gittario, de kärleks narrio
Spunga så salio, Sankta Ansalio.
Usch nej men fy att säga så där
Aldrig i livet får man mej kär
Aldrig i livet får man mej kär
Kär yppa Italienska.
Nej ta en sväng på logen så fin
Allt under friärvallmelodin
Lärka sej sen med giumt kärbärsvin
Det är kärlek på svenska.

Fredrik Ek.

104.

Flushällerskan och Baronnen.

1.

Jag föddes en dag uti staden Borsås
Och stugan står kvar uppi backen
Och ogifter går jag ju ännu gernas
Med trettio år uppi nacken.

2.

I tjänst kom jag först hos baronen Stille.
Där hade jag dagar så glada
Han smuckade jämt mina vador och ben
Som han såkat se när jag bada.

3.

Jag stärkte hans skjortor och redde hans bädd
Och bädden jag provade ävens
I början var jag för baronen så rädd
Precis liksom gåsen för räven.

4.

Men rädslan försvann nog det kan ni förstå
Var kväll drog jag av hans kalsonger
Fast bädden var trång den nog räckte ändå
Och roligt det var många gånger.

174.

5.

Så lyckliga dagar jag aldrig mer får
Var fri liksom fågeln i skogen
Jag reser till Tyskland en gång varje år
De resorna kosta baronen.

6.

Men sällhetens dagar så hastigt försvann
Och andra snart kom fröken Lisen
Fy gift blev baron med en fröken så grann
Och sen var det slut med kurtisen.

7.

Fy skvallret kom ut till hans nädiga fru
Att jag stod så väl hos Stille.
Jag känner ej mera mustaschernas fjur
Och han vågar knappt se uppi benen.

8.

Nu rosorna mina har visnat på kind
Jag är icke mera så fager
Men får jag en karl kan jag ännu bli trind
Fast nu är jag spenslig och mager.

9.

Jag nog varit gift jag som många ann
175.

Om jag ej varit kräsen på maten
Förr tänkte jag minst på en löjtnant till
men nu tar jag gärna soldaten.
10.

Ett råd vill jag giva var blommande må
Att icke högmödas av glansen
Ty högmödet blommar de vissna och dö
Där blommorna vinnas i kransen.
Slut.

En jemmerlig trall om översten,
beväringen och brännvinet.
1v.

En bälde överste på heder gick,
för sin beväring omma kärlar fick
! Han sorgset tänkte:

"Kanske jag skänkte
Den permissionen till sin gäls förälska
2v.

På resten han helt fort till staden in,
Alltjämt bedrövad i sitt krigarsinn,
Att kraftigt slunga
106.

De stackars unga
Ur syndens vägar uti brännvinsjör.
3v.

När så han gångade på gatan fram,
Han träffade en grupp av sina lamm,
Från magasinet
De brännvinet
Uti buteljer komma bärande.
4v.

Och översten förfarad gjorde halt,
Och skrek till varje kronans syndapalt:
! Hå sönder satan
I S:t Larsgatan!

Om ni ej lyda så ska fan er ta!
5v.

Man vågade ej trotsa denna ton.
Man kallde ut: det fanns här pardon.
! Ja nubben flödde
Och hjärtan blödde
Och bälde översten han skrek: Sivakt!

En tidning se'n sjöng denna kängres pris
Så ljuveliga uppa barnavis-

¶ För kanyren vilka,
För drycken spilda

På S:t Larsgatan uti rännstencen. ¶
7.v.

Men innan S:t larsklockan slagit tolv
Stod milantär'n på magasinets golv,

¶ Tid argrundsbrenten -

Och predikanten

Han stod ej utanför att rädda dem. ¶
8.v.

Och nya litrar fingo en och var,
Allt baddade i Kisanattäckar

¶ Och hurra Mahnen

Fylls man sjöng salmen

Tid kyrkparaden uppa söndager. ¶
9.v.

Ja, tack och lov att det finns så na men,
Som översten, i gamla Sverige år,

¶ Som litrar stjälpa

Och modigt hjälpa
10.v.

De arna krögarna att sälja mer! ¶
10.v.

Men säg, vem skall väl fräta vårt lif?
Ten vågar rädda deras arna själ?

¶ Ta dess buteljer

Att den som säljer

Får stora lovan för den frälsningen. ¶

F. J. Ek.

Karl Petterqvist.

1°.

Hvem känner ej Karl Petterqvist
Ty i vår hela stad
Det fins ej någon livgardist
Så munter och så glad.
På Tivoli, i valens rund
Jag mig så stiltigt får
Att man sig vänder om på stund
Och ropar uti kör:
Se på Kalle, se på kalle, se på lilla
Kalle Petterqvist, Kalle Petterqvist
Kalle Petterqvist, den stilige gardist

2°.

En kväll helt myss jag var uppi
Alhambra varit.
Då yong man och från scenen så:
"Sej se på Kalle P".
Då blev jag arg steg upp och sa:
"Hvad är det här för sätt?
Och alla damer ropte Bra!
Och skrek uti ett. Se på Kalle::"

110.

3°.
På Tivoli och Gröna lund,
Hvar flicka ständigt sa
Att ingen ann på jordens rund
Kan dansa såsom ja.
Jag vängde mig en kväll så vildt
På mina byxor - sprack.
Då trängdes man rundt omkring mej
Och alla ropte ack Se på Kalle::

4°.

När jag min kapitulation
Gjant ut på jorden här
Jag kitar till en högre zon
Med packning och gevär.
Då invic himlens port till slut
Det mig förvånar ej
Om Petrus ropar utan prut
När han får syn på mej
Se på Kalle::

111.

Sjömansvisa.

1.v.

I hamnen ligga de stolta fartyg
och gungar sakta av och an
jag ville bort till de fjärran landen
Därtill förhrydd av en kaptän.

2.v.

På stranden stå de gamla fäder
och många en ungdom med tårad kind
och många en tår togs av nordavinden
snart svajar seglen för förlig vind.

3.v.

O, landtman du som hemma vandrar
och är så klippfast uppå din jord
varfore ständigt en sjöman blandra
du skulle hava en sjömans mod.

4.v.

Du skulle se hur havet wallar
och vräker våldsamt sjö och skum
när styrmans röst till revning kallar
av skräck och fasa du då blev stum.

5.v.

Du skulle se huru stormen ryter
och vräcker våldsamt sjö och skum
när styrmän bindes invid sitt roder
oceanen lurar på rov att få.

6.v.

Men ett friskt mod oss alldrig tryter
och oförfärad vi är
fast älskan går och stormen ryter
vi ändock ingen rädsla bär.

7.v.

Ku vill jag gladt här mig förnjä
med skeppet uti en säker hamn
och under vintern hemma dröja
uti en älskad flickas famn.
Slut.

Luluballad.

Vid den stora Lulufloed
En förälskad sulu stod
Vid den andra stranden så
En flicka skon han ej kan nå.
Simma över ej han god
Därför på ett fikonblad
Som han lät med strömmen gå
Skrev ett brev, som lydde så:

Min lilla Lusu min svarta! Kärlek har vakt!
Ack om jag kunde tog jag dig med makt!
Natten var härlig. Tänk då på mej!
Lusu, o min lilla Lusu, kommer du ej?

Flickan med den svarta kropp
Fiskar fikonbladet opp
Brukar det på suluvis
Som Eva uti Paradis
Och den dag då hon stod brud,
Låg det så guckomligt ut
Brudräkten hennes blev.

Det blad varpå han skrev:

Min lilla Lusu min svarta! Kärlek har vakt!
Ack om jag kunde tog jag dig med makt!
Natten är härlig. Tänk då på mej!
Lusu, o min lilla Lusu, kommer du ej.

F. J. Ek.

My kärleksvisa.

Vid vassen ^{lån} av stranden,
Vid sorlande bäcken,
Min älskling sig nyrger från morgon till
kväll;
Hon plockar de blommor, som kärleken byser,
Och lever i lyckan så lycklig och säll.
Och luften rensar skyarna, De kalla,
Och regn på våra fönsterrutor falla.
Kom följ mig till stranden jag älskar
blott dig,
Kom följ mig till stranden, -----

Och minskas minn trohet. Du aldrig skall finna,
Ty ren är den tanke vi båda ha känt,
Min sista sång skall vara till din ära,
Ett kristligt liv och tro vår rena lära,
Kom möt mig vid stranden, etc.

Xv

Ne slutar jag sången,
Min älskade flicka,
Bakalen skall fram; den minn sångmö ger
tröst;
Vi önska dig välgång, i botten vi dricka
Och tystt skall mig vara att invic ditt
bröst,
Få vila mig, då dagens är till ända,
Då himlars Gud sin frid oss alla sänder.
Kom möt mig vid stranden, jag älskar
blott dig,
Kom möt mig, etc.

Umeå den 8 Juli 1913
A. J. Ek.

Fragment. N. H. Aell.

(1. vers)

Var tyst, var tyst du böga blå
Du får ej så mot stranden slå.
Du stöter endast mina drömmar;
Jag älskar icke dina skänningar
(2. vers)

De skummande, med blod ibland
Du förer läden till min strand
Här låg en yngling nysst och blödd,
Hans grav med rosen jag bestödd,
Ty han var lik, jag vet väl hvem!
Ditt vären för jag hvem hem?
De säga mig, att jorden söver
Min brud, och gräset väter över.

(4. vers)

Det kognat bröst, det är ej sand
Hon satt på i natt på klippans brant
Blek var hon som man läden malar,
Det kommer sig av månens skalar,
5)
Och kall om ljäppar och om kind

Det kommer sig av nordavinden,
Jag bad den älskande att stanna,
Hon strök med fingret på min gamla
(6 vers)

Det var så mörkt och tungt i den.
Då blev det åter ljus igen.
Och fjärran under öster klaras
De dagar, och! De hälsanfarne.

(7 vers)
De sköna dagar, de himmelsblå
Så sällt var staschens Axel då!
Där stod ett slott i lundar gröna,
Det slottet höjde till den sköna,
(8 vers)

Jag låg i skogen mörk och nys,
Hon gav mig livet med en kyss,
Hon gav sitt hjärta åt mig arma
Det rika hjärtat, och det arma!
(9 vers)

Men ligger det och fryder i
Färdens barn - det är förtid
I stjärnor som på himlen brinner

Jag ber er slaktmen och försvinn!
(10 vers)

Jag vet en morgonstjärna
~~och~~ gick hon i ett hand- och blod
Det luktar blod ännu vid skandeb
och blodig är jag själva göt hander
(11 vers)

Så klyver han på satsen,
Här ligger tönder, är han död,
Här natten sänks, gör han sig åter
Han sitter ständigt där och gråter.
(12 vers)

En morgon sått han död vid sjön
Med händerna, knöpsatta sig till b
Och färar på den bleka kinden
Halvstelnad av morgonvinden
Och emot graven där hon låg
Ännu det brustna ögat såg.

Slut

Almedalen den 18 juli 1875

J. R. Andersson,
Lectare vid 4. skola
H. S.

På
Daggen
Laggen
han

Över mörkblå väg.
(1 vers)

Fram över mörkblå väg gungar min lätta båt
Jagad av vinden. Dinn man får över lagunen spegelklar
Kärlekens flamma ler hulerikt mot mig ner.
Åskling, o, hör, o, hör du minn röst.
Kom luta dig till mitt bröst.
(2 vers)

Det var en lycklig tid då vi levde i kärlekens frid
Men lyckan den var så kort, så kort.
Dess sköna blommor visnade bort.
En smärtsam kärlek det var, En alskad flicka ^{en}
Det sist som gick, det var att jag fick
En trånande kärleksblick.
(3 vers)

Hoppet. Det sloknar ej jag kan ej glömma, nej,
Hur svårt är att glömma ögon bli
Som jämt och ständigt framför mig stå
^{och glömda} ~~glömda~~ lockar svall sig sliriga kring glesande
barn. Förglöm, ack förglöm minn åskling
sömn, Som log i vår kärleksdröm.

Umeå den 10/11/13.
M.

Norrlands Dragoners klagan.
1.

En visa vill jag sjunga
för mina vänner mång
Om vad vi upplevat
i trenne år så lång.
Vi frusit har och svultit
och skällning fått alltjämt
Sag därför aldrig värning
Det säger jag bestämt.
2.

Det första som vi lärde
när vi till Lappland kom
Det var att kolden tåla
och gå med magen tom
Till aftonen instunde
och vi rakvatten fick
och sen på hårda halmen
vi glatt till vila gick.
3.

Äu vill jag först här nämna
hur vårarn bädd såg ut
123.

På haln och några trasor
vi somnade till slut
Nu kan ni själva tänka
hurudan vår vila var
När av den slitna filtten
fanns endast trasor kvar.

4.

Knäpnt klockan fem har slagit
förän revelgen går
Då gränsens hessa stämman
man jenast höra får
Att bädda våra slafar
och skynda oss gå ut
För att av goda Jesus
små kusar få till slut.

5.

När i vårt warta kaffe
vi kusarna uppblött
Då hålla vi vårt korunn
med mycket sömnig röst
Och när vi våra själar
befalt i Herrans namn

124.

Då be vi Gud bevara
båd kung och fosterland.

6

Och sen på kaserngården
vi där upptällda får
För att till rykt och ställtjänst
i stallet genast gå
Där höres många stämmor
men gränsens höres bäst
Stå inte där och spralla
utan rykta på din häst

7.

När vi vår ställtjänst slutat
och på remonter sätts opp
För att i tvänne timmar
får skaka om vår kropp
Och där man får arbeta
i mycket man förmår
Och vill man inte detta
man bara övert får.

8.

När vi vår ridning slutat

125.

Då skall man ha vår mat
Lill och potatis vankas
syra ett smutsigt fat
Därtill en tallrik likvälling
till efterrätt man får
Och vill man inte äta
man järna slipper då.

Umeå den 15/10 1913

Eravisan

1) Vid kungsholms strand där målarns
vågor sköljer en bit utav vår gamla
huvudentad. Där står ett ensamt plank
som målan döljer ett lika grå som
gammal husfasad.

2)

I kanse frågar vem som bor därinne,
jo det är flickor uti snövit skud, men
sanna som lagt bort guds ånglasinne
och syndadt har emot guds sjette bud.

3)

I Eras väggar nakna grå och kalla kan nog
förelägga om mångt skämt och skatt men
säkert kunna de nog också lala om mången
sorgbeklädnad somnlös natt.

4)

Men flickor sojja ej för vad i blivit mej
slämnar in uti ett muntert skatt, ty när
man endast en gång lever livet då tycker
jag att det bör levas glatt.

5)

Jag sjelf som skrivet dessa enkla rader
en lidet skrypsbrott syppå livets hav jag
har förlänge sedan glömt bort guds fader
och seglar nu tilli vraket gällt i kvar.

Slut. Elis Alm

Frieriet i hölaset.

1.

I värmeland en fager tärna bodde
Å många friare till henne gnodde
För hon va vacker som en ros om våren
Som solen uti Kerlitad jämt hon sken.

2.

På kom en herremann och ville handa
Å många tjugtals vackra ord han sa na
Men mäst krambukta han för hennes fader
För gubben må ni tro va hiskligt rik

3.

Men flickan höjde icks uppå prate
Hon tänkte då å någ en riktig sate
Å aldrig novstin ska jag släppa honom
I klorna på en sådan listig räv.

4.

Men hennes fader tänkte ej det samma
Han svar och skrek må haken dig anamma
Som inte tar en tockens här din toke
Sär tusan tänker du te giftes bli.

128

129

5.

Men flickan sa jag brys mej inte om
Om än vare ifrån himla korunen
För hela hjärta mitt ja gett åt Lasse
En gång i höstas när vi kände hö.

6.

Men då blev hennes fader arg i sinne
Så ingen människa torde vara sinne
Han skrek din skyn ^{denast} mig berätta
Hur tusan alltihop då gick te.

7.

Ja, ja satt i jäntern i hölaset
Å då sa Lasse om jag stjälper lasset
Å lasset ramlar över dej sa Lasse
Hur skulle då sa Lasse gå me dej.

8.

Han hade knappst fått ordet ut ur munnen
För än i diket lasset stälps på stumma
Å jag mitt arna kräk kom under lasset
Å hilde på att rent förstördes bli.

9.

Men Lasse han var starkare som en ore
Å länge låg han inte där å kore

129

För än han slog en krok på ryggen i stället
ur diket lasset i ett enda tag.

10.

A jag blev gläder att jag kom på fötter
ja kände mig så bruten i så stätter
i sen den sturna kan jag aldrig glömma
Min Lasse ty han har varit mitt liv.

11.

A därmed var de också punktet i pricka
för drängen han fick gifta sej med flicka
att hon ble glad då han väl ingen undra
när som han fick den som han ville ha

12.

A lyckligare under himlapellet
fins ej ett par i så långt i ena kvället
så talar de så gärna om den gången
När som de båda under lasset lig.

Slut.

En ynglings öde.
~~minnen~~

1.

Jag är född i en kaja vid björkskogens sus
Helt naturen mitt sällskap där var
Där fåglarna sjönga så glada i fjern
o min barndom har lycklig den var

2.

Där levde jag fri från bekymmer och trång
och lekte vid björkskogens sus
och byggde små krasnar vid bäckarnas gusling
och lysnar till vågornas brus.

3.

En moder jag ägde så älsklig och mild
hon vaktade mig på min stig
änns uti minnet jag ser hennes bild
hur troget hon vaktade mig.

4.

So kärlek en moder kan skänka sitt barn
Ty i dikten kan tolkas med ord
hon vakta om natten såväl som om dan
Likt änglarna över vår jord

5.
Men vad hjälpte all kärlek mot världsmulet
vi kastas som skepp uppå hav
mot okända öden vi sikta vår båg
men vandra alltjämnt mot vår grav
6.

Alla härliga minnen från barndomens dar
Som syns klar lik en levande bild
förblekna allt mera vart år som förgår
när man från de sina blir skild.
7.

Denna dikt är den bästa vi ha för vår jord
någon ängslan vi ej vet utar
men vi måste väl skiljas en gång från det bord
där föräldrarna föda oss gar.
8.

Jag som många kom ut då helt liten jag var
till att enarm förtjuna mitt bröd
långt bort ifrån hemmet från moder och far
få prova på sargen och nöd.
9.

Jag minnes den dagen då jag reste bort
till Norrland se dit står min båg
132

Där glömde jag hemmet så kärt inom kort
Uppå någenas osäkra väg
10.

Bland kamrater och vänner förging vi år
ej en tanke på hemmet jag fått
men mitt hjärta var godt säkert allt vad jag fått
från hemmet som var på min lott.
11.

Man är glad man är ung och man tänker ej på
vad en framtid kan föra med sig
Men många uti livet det dyrt ångra få
så hände det också med mig.
12.

Jag är ännu en yngling mitt yrke det är
att tjäna mitt fädernesland
jag har lotten att vara en glad militär
och att bindas av krigslagars band.
13.

Jag har tjänat i Norrland i två långa år
om ett år är det ändligen slut
Där mycket föröka och lära sig få
bland annat att och veta hult
133

14.
Det är många mödos och många besvär
som en krigare har att bestå
jag dom ej uppsräknar men nämner blott här
att vår lott ingen avundas må

15.
Jag står ensam i världen företom en vän
En flicka som skänker mig tröst
ingen lever så lycklig och glad såsom den
som får trycka en vän till sitt bröst.

16.
Ej nämna jag vill namnet på min vän
här i dikten jag säger blott det
Att för ^{henne} vill jag leva för henne vill jag dö
tills livet ej finns hos mig mer.

17.
Får jag leva till hösten och frihet jag får
vill jag skynda likt fågeln till bo
för att reda ett hem. Dit ej sorgen skall nå
och för framtiden leva i ro.

18.
Då vill jag fråga min flicka hur villig hon är
att räcka mig trofast sin hand

Jag sedan uti livet ej mera begär
än att kryta vårt framtida band.

19.
Nu i dikten jag skildrat min ungdom för er
hur jag målat min framtida bild
med de färger som känslan och sinnet oss ger
och som bländas av kärlek och hopp.

20.
och nu mina vänner jag säger farväl
kanske träffas vi ännu en gång.
uti dikten jag då med en jublande själ
kan få sjunga en gladare sång.

Slut.

Kärleksvisa.

1. v.

Det var en afton. då stormen wen
och vintern kylde hans friska kind.
var blomman visnat var fågel flytt
och markens grönska i snö förbytt.

2.

En blick mot himlen jag sände då
vad den var härlig vad den var blå
många tusen stjärnor jag tindra såg
som lyser seglaren på mörkblå våg.

3.

Men om den vännen jag ej kan få
så skall mitt hjärta ändå bestå
och vart han färdas och vart han går
mitt hjärta öppet för honom står.

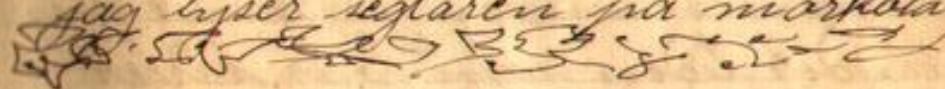
4.

Om du min gosse skall glömma mig
jag aldrig aldrig skall glömma dig
när vinden sovar var blomman bort
min kärlek trotsar förgänglig lott

5.

Är det midnat för längesen
min lampra slöcknat jag är alén
med tårfylt öga och bruten röst
jag slumrar in i hans famn så sött.

6.

Farväl min älskling lev glad och säll
i livets glädje för varje kväll
farväl min gosse men kom ihåg
jag lyser seglaren på mörkblå våg

Kärleksvisa.

1.

O, Dig som jag älskat med mitt trofasta
sinn och ^{ty}hjärta med tändande glöd
men jag såg på dina ögon och jag såg
uppå din kind, att du var falsk - då du
kändes mig bjöd.

2.

Liksom duvar i lunden jag kände mig
så glad under tiden som vår kärlek
bestog men nu liknar jag mig vid
ett affallet blad och i ådrarna stelnat
har mitt blod.

3.

Kom ihåg dessa orden - du talade till mig
vikta trofasta löften du mig gav
när mitt redliga hjärta var fäst vid
dig som av bödan nu ligger i sin
grav.

4.

Att i ditt hjärta fans falskhet bände
kvar då jag räckte dig min redliga

9438

hand men lilla vän kom i häg
att du brutit har mot mig det
skall granskas av skaparens hand

5.

Liksom duvar i lunden jag
liknar mig nu som av fienden
sin make har bortmist men
lilla vän kom i häg att du brutit
har mot mig din belöning blir
döden till sist.

6.

Att i hjärta fans falskhet bände
kvar då jag räckte dig min redliga
hand men tro aldrig här i världen
jag får kärlek till när ännu och blott
döden kan lösa dessa band

7.

Rosenfärgade kinder och en purpur-
röder mun och ett hjärta med
falskhet du bär flicka tro mig
du liknas vid en fläckande vind
ty du vet ej vem du skall hålla kär

139

8.

Räck mig hit den färliga handen och
 bjud mig sen farväl ty som vän vill
 jag skiljas ifrån dig ty min hand
 och min pennan nu börjar bliva
 stel mina kinder de blekna uppå mig

9.

Ne slutar jag att skriva och bjuder dig
 farväl och räcker dig min darrande
 hand när du läser dessa rader ifrån
 början och till slut förta ordet betäcknas
 av mitt namn.

Slut.

1/10

Kvinnskypletten.

Jag tillstår gerna att jag flötat
 med konstapeln smatt,
 att strax slå om från kurtisoi,
 att bara slå för dig i vätt och torst,
 är ej så gott.

Se alla kvinns
 båd' kalla kvinns,
 och trallalkvinn,
 blis mina superfina kvinns.
 Båd' bekanta kvinns,
 eleganta kvinns,
 charmanta kvinns,
 villiga, ysa kvinns
 och täcka kvinns,
 billiga, dyra kvinns
 och smäckra kvinns
 och Stockholmskvinn
 och landsortskvinn
 och alla ann' sortskvinn

9/10

med godt humör,
är min kulör.

Men jag skall bättra mig,
Det kan ni slå er i backen på,
Den nu från dygdens stig
vill söka föra mig
Den vris jag nacken är.

Arvitta kvinnns
och uss, hvad hon är svår,
och kittla kvinnns
tolena kvinnns,
arena kvinnns,
jag ber att få gå allena, kvinnns,
Tena kvinnns
och härliga, fagra kvinnns,
och heta kvinnns,
förfärliga, magra kvinnns
och feta kvinnns.
Teaterkvinnns,
allmogekvinnns,

försvillda kvinnns
och skilda kvinnns
och små, små vilda kvinnns,
dom ger jag hin,
om du blir min.

Farväl, då alla söta kvinnns,
vi skiljas åt, så är min lät,
ej mer ni mig får möta,
tjänis med hjärtligt tack
för allt, hvad jag har fått
och har det godt.

Små oskuldkvinnns,
förroskuldkvinnns,
för verklig troskulds kvinnns.
Helt unga kvinnns,
i klunga kvinnns
och koketta, med klara ögon kvinnns.
Förmögna kvinnns
och prämlingskvinnns,
frusiga, dystra kvinnns

och hälsning kvinns
och bebe-kvinns
och hebe-kvinns,
och leve hebe-kvinns
och mina egna kvinns,
jag kan ej mer
adjo med er.

Jag ser, att det finns kvinns,
som klappas, ty det finns,
i hela världen ingen mer,
som klappad kan
såsom riktig täcka kvinns.

Små täcka kvinns
små runda kvinns
små runda kvinns.
Rosenmunda kvinns,
förslagna, betagna, bedragna kvinns
och snörda, förstörda kvinns.
Skalliga, farliga kvinns
och törnskvinns,
otliga, ofarliga kvinns

och löshärs kvinns,
små kristna kvinns
och gudskvinns
och hellekudskvinns
och tysta kvinns
och aldrig i livet kyssta kvinns,
mig ge en klapp
en liten klapp.

Plut

Bliv min! På är världen min!
1. v.

Jag vandrar som i drömmar här,
mot paradiset styr jag nu;
där väntar mig en ängel vän,
den ängeln älskade är du!
Dalla silvermåne stilla, sjung du tröst
och drilla, susa gärna vind, som låter
lätta vågor fly med strömmen!
Ack ty fört i drömmen dig min
älskling, ser jag åter.
Ack, stråla du, min sol och brinn!
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn;
jag trängtar till din kärlek!
Bliv min! På är världen min!

2. v.
Fast tanken över molnen styr, - där
nattens stjärnor tindra matt, blott dig
jag ser, vart än jag flyr, jag tänker
på dig dag och natt! Bort till dig på
kärlekvingar hämyckt jag mig vingar!

Allting genom dig blev givet, ty min
sällhet är du vorden, du mitt allt på
jorden! Du är lyckan, du är livet!
Ack, stråla du, min sol och brinn!
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn;
jag trängtar till din kärlek!
Bliv min! På är världen min!

Plut.
Q

Tiggarflickan.
1. v.

Hu det är så kallt, så kallt, jag fryser,
Knyttast mina kläder skylda mig,
Utar hunger och av köll jag ryser,
Till då ingen mer förbarmar sig.
Menskor er förbarmade, giv ack giv den arma
Stackars tiggarflickan endast en bit bröd.

2. v.
Mor min hon är sjuk och hemma ligger,
Och min lille bror hos henne är,
Det är blott om bröd för dem jag tigger

Och allt vad jag får, allt dem jag ger.
Menskor er förbarmna, giv ack giv den arme
Stäcker tiggarflickan endast en bit bröd.

34) 3
Så den lilla flickan ivrigt beder, hela dagen,
men mot aftonen, Då på vägen som till
stugan leder ses hon icke snabb som kärleken
Aldrig får hon vila, måste ständigt ^{illa} Stäckars
tiggarflickan hem till mor med bröd.

10
Snart hon inom stugdörren träder
ropande sin mor: här har jag bröd! Intet mer
svar dock henne glöder, Modern har givit
hem ifrån allt nöd; Måtit har hon hunnit
friden har hon funnit. Och behöver icke
mera tiggarflickans bröd.

50
Lille bror har också somnat stilla. Och givit med
dessa mor till himmelen. Önsam övergiven
står den lilla, hon har här på jorden ingen
vän, Så på knä hon beder, låt mig följa eder
och se dess här tiggarflickan, aldrig ditt om bröd.

Kung Erik.

1.v.
Sakta glider vimpelpredda båtar
Mälarn speglar ljusblå aftonskyn.
Åran plaskar under valthorns låtar
Lövskog doftar invid vattnets bryn.
Fäll nu åran, sluyren lägg på vaj
Gunga utan månen natt i vackra maj
Valthorn tystna du,
Eko lyssna nu,

Kung Erik leker på lutan.

2.v.
Koning Erik på sin luta leker,
Lutan lagd på silkestickadt knä,
Och den fina hvita handen smeker
Toner fram ur silversträngarne,
Liten Karin lyssnar tyst der på
Tills i hennes ögon klara tårar stå.

Ar härDinman min
Inte glad i sinn
Kung Erik leker på lutan.

^{3.v.}
Fruktar du försät från min brader,
Hertig rödskägg, säg din tankes ord.
An jag håller fast i rikets roder,
An jag sitter vid Kung Göstas bord
När som solen surrar bergets hatt
Låt oss älska blott i vårens ljusamatt.

Det är långt igen
Till morgonen
Kung Erik leker på lutan.

^{4.v.}

Liten Karin, unga kungen ber dig,
Bliv du min och Stockholms borgdugär,
Säg ett ord jag guldkronan ger dig,
Att förblekna kring ditt gyllne hår,
Jag är Erik, vacker drömmars kung,
Prydd av månens strålar känn ej kronan

Trät i barnet mitt
Riket skall bli ditt
Kung Erik leker på lutan.

En vinterafton.

^{1.v.}

Det var en afton, då stormen var
med vinterkyla och kala trån;
var blomma vissnat var fågel flytt
och skogens grönska i snö sig bytt.

^{2.v.}

En blick mot himlen jag sände då,
vad den var ljus och vad den var blå
så många stjärna jag tindra så,
som lyser seglarn på stormig väg.

^{3.v.}

Jag tänkte då på stjärnan där,
ett ljus i natten för seglarn är
så vill jag lysa min älsklings båt,
och bli hans stjärna svart hangär.

^{4.v.}

En blåögd yngling jag en gång såg,
och han besårade all min häg.
till alla dagar varhelst jag är,
hans bild jag ständigt i hjärtat bär.

^{5.v.}
På honom tänker jag var minnet,
och skall så göra till livets slut
och även sedan i gravens famn
jag drömma vill om min älsklige
^{6.v.}

Och om jag honom ej äga får
min ljuva tröst skall dock återstå
vad allt som finnes så skall ändå
min tanke pritta på till honom gå.
^{7.v.}

Om allt på jorden blir mörkt och kallt
för honom vill jag dock vara allt
om stormens sopor var blomman hän,
min kärlek trottar förgängelsen.
^{8.v.}

Och skall jag honom ej äga få
min lyckas sol för mig nedergå
och endast minnet kan sprida natt
en hoppots stråle i stjärnans natt.
^{9.v.}

Farväl min älskling, lev glad och full
i livets morgon till sena kväll

men glöm ej vännen som dig har kär
varskilt Du färdas, farväl, farväl,

La Paloma.

^{1.v.}
Den dag, då mitt hem jag bytte mot
friska sjön, Jag sade: O, bed min
moder för mig en bön; Och där
under tannadinden jag skina såg,
Min älskling med tår på kinden
och sorg i häg. Där jag på sjön, Du
ljuva, kanske en kväll, Flyger en
snövit duva hem till ditt tjäll,
Då till ditt fönster ila; min själ
Det är, Som för en stund vill vila
i famn så kär.; Raska sjöman halla!
Utt på havet det blå; Där vinden susar
och vågvallet brusar, Sorgerna det
ej nå.;

Men skulle mig bötjan föra så saktelig,
 Tillbaka till er i kära som älskar mig
 Då skall jag ständigt förbliva hos mor
 och dig, De andra i frid må driva
 förut mig. Kina vad höjd av lycka,
 då till min brud, Dig skall min moder
 smycka, vid klockors ljud; Då skall
 i Dans du svinga med lätt behag!
 Och tamburinen klinga till lysandag!
 Raska sjöman hallå! Ut på havet Det
 blå, Der vinden susar och vågvallet
 brusar, Sörgerna Dit ej nå!!

Men hvad, ha vi vänst vårt roder? hemåt
 det bär På stranden ser jag min moder,
 hon ensam är, Hvarför? Hvar är Kina?
 Svaret Hon står dock stum Och tröstlös
 hon pekar mot öde rum. He, under
 nygrävd tuva hon slumrar nu! Kina,
 den vita duva, Det var då Du! Jungfru
 Din vakt är inne! Vakt upp, var snar
 Prisd då Gud mitt sinne en dröm

Det var... Raska sjöman hallå! Ut på
 havet Det blå, Der vinden susar och
 vågvallet brusar, Sörgerna Dit ej nå!!

Slut.

Koster- Valsen.

1.

Kom i kostervals
 slå din runda arm om min kals.
 Ja' dej föra far,
 hichej, va' då vefstar ä' gar.
 Kostervalsen går,
 lek ä' smek blir i skrever ä' snar.
 Ja' ä' din,
 Du ä' min,
 allrakäresten min!
 Därliga må på koster,
 du, mi' lilla rara fästema.
 Maja lilla, hej!
 Maja lilla, hej,
 sej vell du gefta dej?

2.

Kom i kosterbåt
 nu i natten följas vi åt,
 ut på hav vi gå,
 där som mardöden slänker så lå.
 Ja dej smeka sell,
 där som öyningen lyscr som ell,
 Ja ä' din, etc.

Därliga mö etc.

3.

Kom uti min famn,
 i din famn jag finner min hamn.
 Maja ja' ä' din,
 du ä' min, allrakärestan min.
 Maja ja' ä' du,
 kuttrasju, nuu mot mun, kuttrasju.
 Ja' ä' din, etc.

Därliga mö etc.

4.

Kom i brudstol, kom,
 innan äret kunnit gå om.

Maja, ja' ä' din,
 lilla du, som mi' bli' du min
 Maja då blir ja,
 då blir ja så sjungande ga;
 Ja' ä' din,
 du' ä' min,
 allrakärestan min.

Därliga mö på kosterö,
 du mi' lilla rara fästemo.
 Maja lilla, hej!
 Maja lilla, sej,
 saj vill du gefta dej?

Soldathustrun.

1. vers.

I låga ryttartoryret vid höga
Husneberg, där satt en ensam kvinna
lik snön var hennes färg; Och tårar föll
på linnet, på vilket tungt hon sparn,
När långsamt uti spisen den raa veden
brann.

2. vers.

Med förkläds' snibben trasig hon emot ögat
tog: "Väst är det tio år sen min Ola från
mig drog, Uti den polska fejden, men ej
ett enda ord jag hört av honom sedan
viit ligger han i jord.

3. vers.

Väst är han från mig tagen med kulor
eller järn, Och borta är min glädje, min
stolthet och mitt värre, Och gossen som
vi hade, när han för hemifrån, Den
haver Herren tagit, och jag väl gråta må.

4. vers.

Att sitta övergiven är ut och in som
jag, Det är att långsamt provas av

öfrets hårda slag. Jag redan är förgräten och
bruten är min kraft, Och liten är den glädje
som jag av livet haft.

5. vers.

Ett år vi levat sommar blott ett när kriget
kom Och uti evig ångslan min glädje byttes
om. Hvar natt i mina drömmar har
blodig färg mig stödt, Och sedan dog den lille,
då vek sig allt mitt mod.

6. vers.

Dock höll jag modet yvrigt i flera vintrar än,
Jag tänkte att jag skulle få återse min vän.
Det talades om segrar som unga kungens
varm, Att freden skulle komma, så
tänkte jag ibland.

7. vers.

Men freden kom dock aldrig, ej hälmisg eller
död. Kanhända att han lever och har mig
glömt o Gud! Den tanken var mig bitter
och outrägelig; Om bergen ville rasa och
falla över mig."

8. vers.
Så kvad den arma Elin en bister vinterkväll,
Och såg sig om bedröfvad uti sitt lugna tjäll. Då
hördes steg därute, hon knäppt sig resa fram, förän
i stugan trädde en ståtlig riddersman.

9. vers.
"God afton," så han sade, "god afton och Guds frö.
Jag kommer ifrån kriget och från det rätta
led. Och tröttnat har min gångare, I väns
mig väl hus. Och låter mig få sava hos er tills jagens
lys."

10. vers.
Förvånad hörde Elin den granne herrens ord. Jag är
en fattig kvinna och ensam på vår jord. Har
ingenting att bjuda en så förmäns gäst. Behöver
intet heller, blott föder åt min häst.

11. vers.
Jag föder har tillräckligt sen vargen rev min ko,
En sådan ståtlig herre man ej om ondt kan tro.
Och vågar därför bjuda Er nåd att sitta ner,
Men jag går ut en vänning och efter hästen ser.

12. vers.
Blev kvar min Gode kvinna, det har jag redan
gjort. Ty utan lov en krigsman tar för sig på

var ort. Ni kommer då från kriget, bröt Elin häftigt ut
"Dit går jag raka vägen; nu är det ändtligt slut."

13. vers.
Om annat lät oss tala, jag är på kriget matt. Här har
ni ganska trevligt, här är så fint och rätt, Och själv
i bästa ären. Det synes att ni är, Hur kommer sig
att ensamt ni så vill sitta här?

14. vers.
"Dit är väl herrans vilja, hans lag, men icke min,
Ty häst jag blivit straffad, men säkert är mitt sinn;
Men man gått ut i kriget och säkert är han död, jag
har ej hört det minsta av honom i min nöd."

15. vers.
Man bör ej tro det värsta var riddersmannens svar,
Ty har han även fallit, så finns där männes kvar,
En kvinna som en krigsman bör taga sig för
såd, Bär för det företa gifta sig och göra klart besked.

16. vers.
För Guds skull kära herre, nej tala inte så! Min
Ola vill jag trogen iger om livet gå. Men om
sin egen tro emot Ola eder bröt? "Då vill jag dö,
min herre," och röstet Elin tröt.

Trät ej, sad' riddersmannen med en förändrad ton.
 Hvad tjänster han förrättat vid Lilliehöök's skvadron,
 Som riddare benämndes och kallades Hans Lov. Du
 karden vill jag minnas det var en man med mod.

18. vers.

På mina knän jag bader vällignade Ers nåd, Vet
 ni om honom mer, och ja; ett tryckt lid, Som
 uti Sverges händer kauhända får ett rum, Han
 räddade sin konung i träffningen vid Stenun.

19. vers.

Förvissad jag mig känner och vet att det är så.
 En blick sågs därvid lysa i Elin's ögon blå. Ja
 har han räddat kungen så höves mig ej gråt,
 Han har mig varit trogen min Ola mig förlät.

20. vers.

Det gör han av allt hjärta skrek riddersmannen
 bald, Och slöt den arma kvinnan intill sitt
 bröst av stål. Du är en ärlig kvinna, och åt
 mig allt får god, Fast av din Ola blivit,
 Ryttmästar Silverlod.

Slut.

Min vän Svensson och jag.

1. v.

Trä goda, verkligt oskäfaktligt goda vännen är
 vännen Svensson och jag.
 Vi trofast hålla hop i lust och nöd som vännen
 vi två, herr Svensson och jag,
 Osi ser man på teatern och på promenaden,
 vi ä' till sammans natt och dag,
 Ja kort och godt var något nöje finns i staden
 Där är herr Svensson och jag.

2. v.

En gång så gjordes vi bekantakar med en flicka
 min vän herr Svensson och jag
 Och hastigare kände vi vårt hjärta picka, min
 vän herr Svensson och jag.
 I Chamber Separe lokaliskt vi supera med henne
 i förtroligt lag.

På ena knät satt Svensson, som sig ej genera
 och på det andra satt jag.

3. v.

Vi glömde saken medan månaderna gingo,
 min vän, herr Svensson och jag.

Skör plötligen kan tänka var sitt brev vi fingo,
min vän herr Svensson och jag,
Man cåruti situationen rätt fatala beskrev i
Dystra ordalag,
Att snart månatligt vi fick lov till att betala
antingen Svensson eller jag.
H.v.

På fingo vi till sist en stämning inför rätten
min vän herr Svensson och jag,
Där stod vi och torkade från pannan svetten
min vän herr Svensson och jag,
Ty flickan fått ett tvillingpar just här om
dagen, helt lika oss i anletsdrag,
Den ena tvillingen var Svensson upp i dragen,
och lik den andra var jag.
S.v.

Och rättens ledamöter började att fnissa,
men inte Svensson och jag
Vem som va barnens pappor va ej svårt att
gissa, det var ju Svensson och jag
På Svensson skylldes jag och hans prä mig
herr Svensson men rätten dömdo efter lag

För ena tvillingen betalar nu herr Svensson och
för den andra betalar jag.

Ur Romeo och Julia.

1 vers
Måstrålar stilla glida
Tägen sig sakta rör
Ljuvliga toner blida
Från mandolinern hör
Ljuvt är drömma
Sorgerna glömma
Tonerna strömma
Till henne opp
Märna min tärna
Himmelns stjärna
Skyddad och värma
Kärlekens kys
2 vers

Bakom balkongens galler
En tärna skön jag ser

Och när gondolen faller
En ros hon åt sångarnas
Ljuft är att drömma
Sorgerna glömma
Tonerna strömma
Till henne opp
Märna min tärna
Himmelika stjärna
Skydda och värna
Kärlekens hopp

3 vers

Engel du tjusets stjärna
Upp till ditt fönster vill jag
Tillbe dig kulta tärna
Till den att hjärtats slag
Stannar o stannar
För mig det stannar
Älskling vad vill du mer
Svara jag ber
Märna min tärna
Himmelika stjärna
Skydda och värna

Kärlek varar ler

2 vers

Så ynnfar stegen kliver
En yngling med saltnam iver
Älskaren varm i hägen
Lipdorn en man ur vägen
Kysst den smälde
Kysas det gälde
Men ack och o ve
Där öppnas ett fönster med
Märna min tärna
Himmelika stjärna
Skydda och värna
Kärlekens ed.

Slut.

Lär barnhärtig

1.

För en leende skymt
Av ditt trolögas glans
Intet öde för grymt
Mig i världen än fanns.
För ett smekande ord
Av din stamma så kär
Alla byr på jord
Utän klagan jag bär

Ack, var barnhärtig mot mig älskling grymt
Av din sol låt en stråle mig få.
Se mina ögon, som tårarna skymma
Ack det kan ej, kan ej vara så.

2.

Städse fjärran du stod,
O hav hjärta för mig
Guld och guld liv och blod
Allt jag offrar för dig, Du är stum.
Dock din blick
Fjuter hopp i min själ
Om du häls från gick.

Då min lycka farväl.

Ack var barnhärtig mot mig älskling grymt
Av din sol låt en stråle mig få.
Se mina ögon som tårarna skymma
Ack det kan ej, kan ej vara så.

Slut.

Arholmavallen

1 vers

Nordanstormar vanden
Stilla stjärnor tänden
Lysnen till legenden
Om Arholma ö.
Vindens stilla klagan
Till i vågar jagan
Ternofulla sagan
Om Arholma ö.

Mångtusens stormar i brusande hav
Plunga de bräckliga skalen i kvar
Sjungit sin sång över vaggande grav
Fring Arholma ö.

2 vers

Odet narnor minnen
Med vemodfulla sinnen
Sagofulla minnen
Om Arholma ö.

Hur i tidens gryning
Nardanvägors Dyrning
Lekte tordönsflyning
Vid Arholma ö.

Då sjöng muniken en ann' melodi
Sjajungfruklagan och havstrolleskri
Striden om mäniskoöden däri
Vid Arholma ö.

3 vers

Mången natt vid stranden
Synes meniskoanden
Tinkande med handen
Mot Arholma ö

Då fick meniskoanden
Högre makters marning
Fyren fick sin darning
På Arholma ö

Sen har den sargande anden fått ro

Vägarna söka vid stranden sitt bo
Sjömannen sjunger om kärlek och tro
På Arholma ö

4 vers

Tack för nardanbruset
Tack för gran skogsuset
Tack för blänkfyrsljuset
Vid Arholma ö

Tack för gång i skogen
Tack för dans på logen
Tack för sången trogen
Om Arholma ö.

Slut.

Spanien

1 vers

Söderns sol och sköna Spanien
Spanien är mitt fosterland
Där den lummiga kastanien
Rikt beskuggar söderns strand
Där cypressen härligt dofta
Uti Söderns sköna vår
Och de röda rosor dofta
Medan näktergalen slår.

2 vers

Önsam med min luta går jag
Hungrande från dörr till dörr
Ingen blick av omhet får jag
Ingen hyllar mig som förr
Hårt är brädet som man giver
Söderns arma bruna son
Där han i sitt armod kvider
Möts han av förakt och hän

3 vers

Till den fattiga spanniären
Ingen har ett vänligt ord

Han får vila sig på ången
Lova där som svara på
Ingen kan förstå hans klagan
Och den sköna barndomsång
Eko kastar tomt tillbaka
Döda toner utan klang.

4 vers

Ack när jag får folket sjunger
Får i mitt öga stå
Och det längtans hörs sig smyger
Då till bättre framtidsår
Att uti det sköna Spanien
Där jag mins min vaggas ståt
Där jag hört uti kastanien
Näktergalens drillar slå.

5 vers

Hem till Spanien nu jag längtar
Därför allt försakar jag
Hem till Spanien hjärtat trängtar
Tills det slår sitt siste slag
Hem till Spanien, hem till Spanien
Med dess solbeglänsade hav

Där i skuggan av kastanien
Längtar jag att på min grav.
6 vers

På ljud ordet från den lilla
I den sköna aftonstund
Det var kallt och det var stilla
Ogat slutit sig till blund
Mot ett träd sitt huvud vilar
Han i dröm om Spaniens eld
Själens till allfader ilar
Spanien kom han aldrig till.
Slut.

Den fångna fågeln.

Säg fågel varför kvittrar du
Ej mer så glad för mig
När du var fri då hörde jag
Var morgon uppi dig.
2 vers

O, gosse mins du när jag samman
uti det ljusa blå
Då lekte jag då flög jag fram

Med mina syskon små.
3 vers.

Men gossens mund var sällan nöjd
med vad som livet bjöd
han ville söka högre fröjd
men sällhet fanns ej mer.
4 vers

Jag satte uppi min gren och såg
en bus som öppen stod
och inuti den burens låg
en äruva röd som blod.
5 vers

Jag livades av druvarns glans
Jag ville smaka den
Jag flög från grenen till den busen
men gillret slog igen.
6 vers

Nu sitter jag helt still och ser
hur allting fröjdar sig
hur träden lovas solen ler
men aldrig mer för mig.
Slut

De två Dragonerna.

1. v.

Stål, så hette en den andra,
gick i fält med namnet Loo;
båda liknade varandra
så i kraft som mod.

Samma trakt vid Laimens stränder
hade fostrat dem,
gnabbats hade de som fränder
bort i samma hem.

2. v.

Och Dragoner hade båda
blivit sen på samma dag,
delat troget varje våda
i vart enda slag,
gnabbats än som stridskamrater,
huggits man mot man,
allt om äran att i dater
övergå varann.

3. v.

Snart i ryktet framman alla
i skvadronen stodo de

ingen vågade sig kalla
bättre, tågnare,
Till korpraler av befälet
gjordes snart de två,
men emellan dem blev grälet
icke slut ändå.

4. v.

Vad dem eggat som gemena,
samma tävlan fanns än kvar,
ännu var alltjämt den ena
vad den andra var.
Båda stodo lika nära
ett gemensamt mål;
var gång loo blev nämnd med ära,
nämndes även Stål.

5. v.

Lyckan svängde dock omrider
att den ene seger vann
Loo gick fri i alla strider,
Stål blev sårad, han.
Dömde till vila på det sättet
låg han tyst och led,

låg som sjuk på lasarettet
Då kamraten stred.

6.v.

Långa månader av elände
hade smärningom och flykt,
och den tappre återvände
till sin trygga fria nytt;
men då stod han främst ej mera
som han fordom stod;
för hans likar gällde flera,
och medalj bär Lod.

7.v.

Stål, han såg kamratens lycka,
hörde hur hans rykte steg;
vad hans hjärta kunde tycka,
spordes ej, han teg.
Lät ett ord ej det förräda,
ej ett anletsdrag,
nu på strövtåg hade båda
hållit ut en dag.

8.v.

Gjort var allt som borde göras

Det blev tid att vända om.
Plötsligt sågs ett stoftmoln röra,
en kosackhoy kom.

Lod tog ordet: Sväng, ty faran
skall dock gagnlös bli;
broder, fem man stark är skaran,
två blott äro vi.

9.v.

Stål, han log ett hänfyllt löje:
Du har talat klokt och rätt;
blöda får du om om vi dröje,
hittills slappst du du det.

På jag möter ensam skocken,
förrän den hinna oss,
du, som bär medalj på rocken
är för god att slås.

10.v.

Lagt; sin sabel sågs han skaka,
sprängde av med stoft förakt,
och han såg sig ej tillbaka,
sen sitt ord han sagt.
På den harm kamraten rejde

föga akt han gett
om han följde om han dröjde
var för honom ett.

11.v.

Kämpa vill han, icke stanna,
från till målet bär hans färd;
Stäppens son med blodig panna
provar ren hans svärd;
Dödrops gny, qvistoler knalla
vår vill hamnas vår
mitt skocken, högst bland alla,
syns Dragonen är.

12.v.

Andtligt tycks dock lyckan svika
segrarn segrar icke mer,
häst och ryttare tillika
hava störtat ner.
Fångt är i stoftet brottas
Kämpens starka arm,
färra blanka piken mättas
mot den fallnes barm.

13.v.

Stum och biter hotar döden,
en sekund blott övrig är.
Finns ej mera hjälp i nöden?
Vänta, Löd är där!
Han har kommit, yrängd är ringen
stuten kring hans vän
på den fallnes akter ingen
allt är strid igen.

14.v.

Ön har stupat av de fyra,
se, då sårar även Löd;
ögonblicken äro dyra
strömmis spillt hans blod;
styrkan ren hans arm förläter,
segern höger har flytt;
då är stål på fötter åter
och i kampen på nytt.

15.v.

Den blev kort, så ryktet säger
samma rykte nämner om
att till Lundels i han låger

Lod om kvällen kom.

Lungt med sin medalj i nävar
steg draxonen in:

Giv åt Stål en penning även,
eller tag och min!

Register

N ^o	Namn	Sida nr.	Skrivet av
1	Balsams drottning	1-3	P. Norberg
2	Umeå dramat	3-6	- - -
3	Gorven på stranden	6-9	- - -
4	Benrangel's riddaren	9-14	- - -
5	Ingén intill döden	14-17	- - -
6	På Roms strand	17-18	- - -
7	Mannvinn	18-20	- - -
8	Löviserflickan	21-22	- - -
9	Skuldars undergång	22-24	- - -
10	Björkens visa	25-26	- - -
11	Alpens ros	27-29	- - -
12	Pröning	30-31	- - -
13	Hoppingsfun	31-37	- - -
14	En Hårleksvisa	37-38	P. O. Holmquist
15	Kusaren	38-43	P. Norberg
16	Landflickans klagan	43-45	P. O. Holmquist
17	Nicklasons karingvisa	46-49	P. Norberg
18	Lovarens	50-52	- - -
19	Dragonens fullaften	52-54	- - -
20	Hjalmar och Hulan	55-	- - -
21	En visa från 18		E. Selander

30-

Köpt på antikvariat i Vadstena jan 1995
Aune Blomberg